Udskriftsdato: 15. april 2024

2013/1 LSF 6 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af udlændingeloven (Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2013-940-0054

Fremsat den 2. oktober 2013 af justitsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 foretages følgende ændringer:

1. I *§ 2 b, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

2. I *§ 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt., § 2 b, stk. 2, 4. pkt., § 2 b, stk. 3, 1. pkt., § 2 b, stk. 3, 2. pkt., § 2 b, stk. 4, § 3, stk. 1, 2. pkt.,* og *§ 3, stk. 1, 3. pkt.,* to steder i *§ 4, stk. 2,* og i *§ 27 b, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »3 måneders« til: »90 dages«.

3. I *§ 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt.,* og *§ 2 b, stk. 3, 2. pkt.,* ændres »halvåret« til: »de 180 dage«.

4. I *§ 2 b, stk. 2, 2. pkt.,* og *§ 4, stk. 1, 3. pkt.,* ændres »3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene« til: »90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

5. I *§ 2 b, stk. 2, 4. pkt.,* og *§ 3, stk. 1, 3. pkt.,* indsættes efter »opholdt sig i«: »Danmark eller«.

6. I *§ 2 b, stk. 3,* ændres »i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

7. I *§ 3, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

8. I *§ 3, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »6-måneders-perioden« til: »de 180 dage«.

9. I *§ 4, stk. 2,* indsættes efter »Ophold i«: »Danmark eller«.

10. I *§ 4 c, stk. 2,* indsættes efter »ganske særlige grunde«: », herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed«.

11. I *§ 4 c, stk. 4, nr. 5,* ændres »er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller« til: »ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6,«.

12. I *§ 4 c, stk. 4,* indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:

»6) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller«.

Nr. 6 bliver herefter nr. 7.

13. *§ 4 d* affattes således:

»§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.«

14. Efter § 4 d indsættes:

»§ 4 e. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum, kan, jf. stk. 3, meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4 (EU-reglerne).

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.«

15. I *§ 38, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2,« til: »Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19,«.

16. I *§ 39, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet« til »om visummets varighed, om de betingelser, der kan fastsættes for visummet, om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen«.

17. I *§ 39, stk. 3,* indsættes som *4. pkt.:*

»Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.«

18. I *§ 46, stk. 1,* indsættes efter »og af«: »§ 4 d, stk. 3 og 4,«.

19. I *§ 46 a* indsættes som stykke 7 og 8:

»Stk. 7. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 8. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.«

20. I *§ 47, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse« til »bemyndigelse til at træffe afgørelse i sager om visum og til at udstede og meddele opholdstilladelse og arbejdstilladelse.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 14, 16 og 20, og for ikrafttræden af § 46 a, stk. 8, i udlændingeloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 19.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Baggrund
3. Akkrediterings- og forhåndsgodkendelsesordning for forretningsrejsende
3.1. Gældende ret
3.1.1. De EU-retlige rammer for dansk visumadministration
3.1.2. National regulering
3.1.2.1. Dansk praksis for meddelelse af visum med henblik på forretningsbesøg
3.1.2.2. Danske ordninger med forhåndsgodkendelse af virksomheder
3.1.2.3. Kompetencefordeling og klageadgang i relation til forhåndsgodkendelsesordningen
3.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger
3.2.1. Akkrediteringsordning for virksomheder i udlandet
3.2.2. Udvidelse af forhåndsgodkendelsesordningen for virksomheder i Danmark
3.3. Justitsministeriets overvejelser
4. Kompetencefordelingen på visumområdet
4.1. Gældende ret
4.1.1. Retsgrundlaget
4.1.2. Den praktiske behandling af visumsager
4.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger
4.3. Justitsministeriets overvejelser
5. Justering af karensreglerne
5.1. Gældende ret
5.1.1. Indførelse af karensreglerne
5.1.2. Gennemførte ændringer af karensreglerne
5.1.3. Karens som følge af visumoverskridelser
5.1.4. Karens som følge af ansøgninger om opholdstilladelse
5.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger
5.2.1. Karens som følge af visumoverskridelser
5.2.2. Karens som følge af ansøgninger om arbejdstilladelse
5.2.3. Karens som følge af ansøgninger om opholdstilladelse, uanset at udlændingen ikke benytter processuelt ophold
5.3. Justitsministeriets overvejelser
6. Ændringer som følge af forordning om ændring af Schengenreglerne om beregning af kortvarige ophold
6.1. Gældende ret
6.1.1. EU-retlige regler
6.1.1.1. EU-retlige regler om beregning af kortvarige ophold
6.1.2. National regulering
6.2. De nye regler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013
6.2.1. Ny metode til beregning af kortvarige ophold
6.2.2. Krav til rejsedokumenters gyldighed
6.2.3. Ændringer af Schengengrænsekodeksen i øvrigt
6.2.4. Ikrafttrædelsesbestemmelser

6.3. Forordningens gennemførelse i dansk ret
6.4. Justitsministeriets overvejelser
7. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
8. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
9. Administrative konsekvenser for borgerne
10. Miljømæssige konsekvenser
11. Forholdet til EU-retten
12. Hørte myndigheder mv.
13. Sammenfattende skema

1. Indledning

Som det fremgår af regeringsgrundlaget »Et Danmark, der står sammen« fra oktober 2011, ønsker regeringen, at Danmark skal være et åbent land, som bruger de muligheder, globaliseringen giver.

Regeringen ønsker i den forbindelse en større revision af visumreglerne med henblik på at styrke danske virksomheders forretningsmuligheder over for udenlandske samarbejdspartnere og styrke det danske turisterhverv. Revisionen skal bl.a. sikre, at reglerne bliver tidssvarende og i tråd med visumreglerne i vores nabolande.

På den baggrund nedsatte regeringen i marts 2012 en tværministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter for erhvervslivet. Arbejdsgruppens medlemmer omfatter repræsentanter fra Justitsministeriet, Udenrigsministeriet, Erhvervs- og Vækstministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen samt eksterne deltagere fra Dansk Industri, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv og Danmarks Rejsebureau Forening.

Arbejdsgruppen har i juni 2013 afgivet sin rapport, *"Rapport fra tværministeriel arbejdsgruppe om revision af de danske visumregler – forretningsbesøg og turistbesøg"*, som indeholder en gennemgang af arbejdsgruppens anbefalinger til ændringer til visumregler og praksis.

Regeringen kan tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger, som i vidt omfang danner baggrund for indholdet af lovforslaget. Lovforslaget indeholder således forslag til ændringer af udlændingeloven i det omfang en gennemførelse af arbejdsgruppens anbefalinger forudsætter lovændringer. Herudover vil revisionen af visumreglerne også omfatte en række ændringer af visumpraksis, som ikke kræver lovgivningsmæssige ændringer. Der vil bl.a. blive indført en akkrediteringsordning for virksomheder i visumpligtige lande, hvorefter medarbejdere og andre med fast tilknytning til de akkrediterede virksomheder vil få adgang til en særligt smidig ansøgningsprocedure. Den eksisterende forhåndsgodkendelsesordning for virksomheder i Danmark vil ligeledes blive tilrettet, således at ansøgere omfattet af denne ordning også får adgang til den særligt smidige ansøgningsprocedure. Der henvises til afsnit 3.

Lovforslaget indeholder i forlængelse heraf forslag til bestemmelser vedrørende inddragelse af akkreditering samt afskæring af klageadgang i forhold til ansøgninger om akkreditering og forhåndsgodkendelse. Der henvises til afsnit 3.3 og lovforslagets § 1, nr. 13, 18 og 19.

Lovforslaget indeholder endvidere forslag om ændringer i kompetencefordelingen mellem myndighederne på visumområdet. Det foreslås, at de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer – som i dag kun har kompetence til at give tilladelser i visumsager – får kompetence til at meddele afslag i

sager, der kan oplyses tilstrækkeligt på stedet, og at Udlændingestyrelsen således alene skal behandle visumansøgninger i første instans, hvis sagerne kræver yderligere undersøgelser, inden der kan træffes afgørelse. Det foreslås desuden, at Udlændingestyrelsen skal være klageinstans i de sager, hvor repræsentationerne meddeler afslag i første instans. Der henvises til afsnit 4 og lovforslagets § 1, nr. 14, 16, 19 og 20.

Lovforslaget indeholder herudover forslag om mindre justeringer af karensreglerne i § 4 c, bl.a. således at reglerne lempes i relation til indgivelse af ansøgninger om arbejdstilladelse under visumophold, og således at udlændingemyndighederne får mulighed for at fravige karensreglerne ud fra proportionalitetsbetragtninger i sager vedrørende kortvarige overskridelser af et visums gyldighed. Der henvises til afsnit 5 og lovforslagets § 1, nr. 10-12.

Endelig har lovforslaget til formål at gennemføre de ændringer i udlændingeloven, som er nødvendige for at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 om ændring af bl.a. Schengengrænsekodeksen. Forordningen introducerer en ny metode til beregning af kortvarige ophold. Der henvises til afsnit 6 og lovforslagets § 1, nr. 1-9, 15 og 17.

Med vedtagelsen af lovforslaget giver Folketinget samtidig sit samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, til, at justitsministeren på Danmarks vegne i Rådet for Den Europæiske Union kan meddele, at Danmark har besluttet at gennemføre forordningen i dansk ret.

2. Baggrund

Hovedlinjerne i den nuværende visumpolitik blev fastlagt ved en ændring af udlændingeloven, som blev gennemført ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 og trådte i kraft den 1. oktober 2004. Formålet med denne visumpolitik er at tage højde for det stigende behov for aflæggelse af besøg på tværs af landegrænser, samtidig med at ulovlig indvandring og misbrug af visum bekæmpes på bedst mulige måde.

Regeringen ønsker at videreudvikle og forbedre den nuværende visumpolitik samt at signalere over for omverdenen, at Danmark er et tilgængeligt land, som er åbent over for samhandel med udlandet.

På den baggrund har regeringen som nævnt nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter for erhvervslivet, som har set på mulighederne for at forbedre de danske visumregler.

Arbejdsgruppen har haft til opgave at se nærmere på de danske visumregler i forhold til visumreglerne i nabolandene, navnlig med henblik på om muligt ad denne vej at styrke danske virksomheders og det danske turisterhvervs konkurrenceevne og understøtte bestræbelserne på at fastholde og tiltrække udenlandske investeringer og internationale organisationers tilstedeværelse i Danmark.

Arbejdsgruppen konkluderer i sin rapport fra juni 2013, at de danske visumregler generelt er tidssvarende, og at den praktiske administration af reglerne i det store hele er velfungerende. Sammenligningen af dansk praksis med praksis i andre Schengenlande har bl.a. vist, at de danske myndigheder har en relativt lav afslagsprocent på visumansøgninger (4,5 pct. i 2012), ligesom de danske myndigheder også har en kort sagsbehandlingstid for ansøgninger om forretningsvisa og turistvisa (gennemsnitligt 5 dage i 2012).

Efter arbejdsgruppens opfattelse kan det dog påvirke såvel Danmarks image som mulighederne for samhandel, at der visse steder i verden har været – og i mindre omfang fortsat er – begrænsede muligheder for at ansøge om visum med Danmark som hoveddestination som følge af, at en del af Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande er blevet opsagt eller suspenderet i 2010 og 2011.

Herudover er arbejdsgruppen nået frem til, at der består nogle negative myter om den danske visumadministration, hvorfor det er vigtigt, at der gøres en indsats for at styrke Danmarks image på dette område.

Arbejdsgruppens anbefalinger har primært til formål at smidiggøre ansøgningsprocedurerne, afskaffe unødigt bureaukrati og forbedre mulighederne for at ansøge om visum til Danmark flere steder i verden.

3. Akkrediterings- og forhåndsgodkendelsesordning for forretningsrejsende

3.1. Gældende ret

3.1.1. De EU-retlige rammer for dansk visumadministration

Danmark indtrådte i Schengensamarbejdet i marts 2001. Schengensamarbejdets formål er at skabe et fælles område uden indre grænser, og udgangspunktet for Schengensamarbejdet er en ophævelse af personkontrollen ved de fælles grænser inden for Schengenområdet suppleret med fælles regler for passage af Schengenområdets ydre grænser og ens visumregler for tredjelandsborgere.

Danmark deltager fuldt ud i det praktiske Schengensamarbejde, men som følge af Danmarks forbehold om EU's samarbejde om retlige og indre anliggender deltager Danmark ikke i vedtagelsen af retsakter inden for Schengensamarbejdet. Danmark kan dog ensidigt beslutte at gennemføre retsakter, der udgør en videreudvikling af Schengenreglerne, hvorefter Danmark er folkeretligt forpligtet af reglerne, jf. protokollen vedrørende Danmarks særlige stilling.

Den 5. april 2010 trådte Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visum (visumkodeksen) i kraft. Visumkodeksen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1511 af 27. december 2009 om ændring af udlændingeloven. Med visumkodeksen blev de tidligere Schengenregler og -retsakter vedrørende betingelser og procedurer for udstedelse af visa samlet i én retsakt.

Visumkodeksen indeholder en række regler om indgivelse af visumansøgninger. Det følger bl.a. af visumkodeksen, at en ansøger som udgangspunkt skal møde personligt op ved indgivelsen af en visumansøgning (artikel 10), og at ansøgeren skal opfylde en række dokumentationskrav (artikel 14). Repræsentationen kan under visse betingelser fravige disse krav, hvis ansøgeren er kendt for sin integritet og pålidelighed. Dog kan kravet om personligt fremmøde ikke fraviges, hvis der er behov for optagelse af fingeraftryk (artikel 13).

Visumkodeksen indeholder desuden regler om sagsbehandlingstiden ved behandlingen af visumansøgninger (artikel 23). Der skal som udgangspunkt træffes beslutning om en visumansøgning inden for 15 kalenderdage regnet fra datoen for indgivelsen af en antagelig visumansøgning. Sagsbehandlingstiden kan i individuelle tilfælde forlænges til højst 30 kalenderdage og undtagelsesvist op til 60 kalenderdage i særlige tilfælde.

Visumkodeksen indeholder herudover regler om udstedelse af visum og fastlæggelsen af et visums gyldighed (artikel 24). Et Schengenvisum kan udstedes for en, to eller flere indrejser, og gyldighedsperioden må ikke overstige fem år og må højst give ret til 90 dages ophold pr. halvår. Ved fastlæggelsen af et visums gyldighed skal repræsentationen bl.a. lægge vægt på, om ansøgeren er kendt for sin integritet og pålidelighed.

3.1.2. National regulering

3.1.2.1. Dansk praksis for meddelelse af visum med henblik på forretningsbesøg

De danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet (herefter benævnt repræsentationerne) meddeler som udgangspunkt visum – bl.a. til forretningsrejsende – hvis udlændingen opfylder de grundlæggende indrejsebetingelser (bl.a. besiddelse af gyldigt rejsedokument), og repræsentationen vurderer, at der ikke er nogen immigrationsrisiko, fare for sikkerheden eller trussel mod den offentlige orden.

Vurderingen af immigrations- og sikkerhedsrisikoen bygger på en skønsmæssig vurdering, som repræsentationen bl.a. foretager på baggrund af oplysningerne i ansøgningen, repræsentationens indtryk af ansøgeren ved det personlige møde sammenholdt med repræsentationens kendskab til lokale forhold og immigrationstendenser.

Hvis repræsentationen vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne herfor, afsluttes sagen med, at der udstedes visum.

Hvis repræsentationen derimod vurderer, at der er behov for yderligere undersøgelser, eller at der bør meddeles afslag, forelægger repræsentationen sagen for Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen gennemgår herefter sagen på ny og træffer afgørelse i overensstemmelse med den praksis, der er beskrevet i Justitsministeriets notat om visumpraksis. Den nuværende praksis er beskrevet i notat af 11. januar 2013 om visumpraksis gældende fra den 15. januar 2013.

Udlændingestyrelsen – og Justitsministeriet som klageinstans – meddeler som udgangspunkt visum til personer, der ønsker at rejse til Danmark på forretningsrejse, hvis det vurderes, at der er tale om et reelt forretningsbesøg. Det er en forudsætning, at udlændingen godtgør, *at* den pågældende som led i sit erhverv ønsker at komme til Danmark for at handle, indgå aftale, besigtige produkter eller lignende hos en forretningsforbindelse i Danmark, *at* udlændingen er erhvervsdrivende, og *at* opholdet i Danmark har relation til det erhverv, udlændingen driver i sit hjemland. Det er endvidere en forudsætning, *at* udlændingen har indgået en aftale eller etableret kontakt med forretningsforbindelsen i Danmark, og *at* det angivne formål bekræftes af værten.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at der er en høj grad af risiko for, at en ansøger vil tage fast eller længerevarende ophold i Danmark eller de øvrige Schengenlande, får ansøgeren afslag på ansøgningen.

3.1.2.2. Danske ordninger med forhåndsgodkendelse af virksomheder

Danske virksomheder har siden den 1. juli 2009 haft mulighed for at blive forhåndsgodkendt til at modtage forretningsbesøg af visumpligtige udlændinge, jf. § 4 d i udlændingeloven. Forhåndsgodkendelsesordningen blev indført ved lov nr. 1334 af 19. december 2008.

Når en visumpligtig udlænding skal aflægge forretningsbesøg hos en godkendt virksomhed, er udgangspunktet, at ansøgningen om visum kan imødekommes af repræsentationen uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen.

Det er kun virksomheder, der er registreret i Danmark, eller som har en afdeling eller filial her i landet, der kan forhåndsgodkendes. Udenlandske virksomheder, der ikke har en filial i Danmark, kan således ikke forhåndsgodkendes.

Det er en forudsætning for, at en virksomhed kan forhåndsgodkendes, at virksomheden stiller en kontaktperson til rådighed, som repræsentationerne kan kontakte med henblik på bekræftelse af besøget, samt at virksomheden som følge af virksomhedens registrerede erhverv har et naturligt erhvervsmæssigt behov for samhandel med udlandet.

Når en forhåndsgodkendt virksomhed inviterer en visumpligtig udlænding på forretningsbesøg i Danmark, vil de danske repræsentationer som udgangspunkt kunne meddele udlændingen visum uden at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen. Dette skyldes, at den vigtigste betingelse for at blive meddelt forretningsvisum er, at der skal være tale om et reelt forretningsforhold, hvilket som altovervejende

hovedregel vil være tilfældet, hvis udlændingen er inviteret til Danmark af en forhåndsgodkendt virksomhed. Om en ansøgning skal forelægges for Udlændingestyrelsen, har betydning for sagsbehandlingstiden.

Udlændingen er ikke fritaget for at opfylde de almindelige visumbetingelser, og det er også et krav, at der består en naturlig sammenhæng mellem udlændingens erhverv i hjemlandet og den forhåndsgodkendte virksomheds forretningsområde.

Hvis en dansk repræsentation finder, at en visumansøgning kræver nærmere undersøgelser, eller at der bør meddeles afslag, forelægges ansøgningen dog for Udlændingestyrelsen.

Efter udlændingelovens § 4 d skal en forhåndsgodkendelse af en virksomhed inddrages, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. En forhåndsgodkendelse kan endvidere inddrages, hvis det konstateres, at vilkårene for godkendelsen ikke overholdes, f.eks. fordi virksomheden har inviteret udlændinge til Danmark, som har misbrugt de meddelte visa.

I praksis har Udlændingestyrelsen forhåndsgodkendt ca. 100 virksomheder, og der har ikke været anledning til at inddrage nogen af de meddelte forhåndsgodkendelser.

3.1.2.3. Kompetencefordeling og klageadgang i relation til forhåndsgodkendelsesordningen

Det er Udlændingestyrelsen, der behandler ansøgninger om forhåndsgodkendelse af virksomheder.

De danske repræsentationer i udlandet bliver løbende orienteret om, hvilke virksomheder der er omfattet af ordningen, således at de kan tage hensyn hertil ved behandlingen af visumansøgninger med henblik på besøg hos disse virksomheder.

Hvis Udlændingestyrelsen meddeler afslag på en ansøgning om forhåndsgodkendelse, kan afgørelsen påklages til Justitsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a.

Udlændingestyrelsen træffer endvidere afgørelse vedrørende inddragelse af meddelte forhåndsgodkendelser, jf. udlændingelovens § 4 d. Sådanne afgørelser kan ligeledes påklages til Justitsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a.

3.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger

Som nævnt nedsatte regeringen i marts 2012 en tværministeriel arbejdsgruppe, som skulle se på mulighederne for at styrke danske virksomheders og det danske turisterhvervs konkurrenceevne gennem en revision af visumreglerne.

Arbejdsgruppen har undersøgt visumreglerne i en række Schengenlande for at se på mulighederne for at nedbringe sagsbehandlingstiden og gøre ansøgningsproceduren mere smidig.

Arbejdsgruppen har i juni 2013 afgivet sin rapport, *"Rapport fra tværministeriel arbejdsgruppe om revision af de danske visumregler – forretningsbesøg og turistbesøg"*, som indeholder en gennemgang af arbejdsgruppens anbefalinger til ændringer til visumregler og praksis.

3.2.1. Akkrediteringsordning for virksomheder i udlandet

På baggrund af undersøgelserne af visumreglerne i andre Schengenlande har arbejdsgruppen anbefalet, at der efter nederlandsk forbillede indføres en akkrediteringsordning (den såkaldte Red Carpet-ordning), som kan gøre det enklere for udenlandske forretningsrejsende at få visum til Danmark.

Den foreslåede akkrediteringsordning går i hovedtræk ud på, at de danske repræsentationer skal kunne ak-

kreditere udenlandske virksomheder, hvorefter medarbejdere og andre personer med fast tilknytning til de akkrediterede virksomheder vil få adgang til en særligt smidig visumprocedure, fordi deres integritet og pålidelighed som udgangspunkt vil kunne anses for godtgjort i kraft af tilknytningen til den akkrediterede virksomhed.

Ved vurderingen af, om en virksomhed kan akkrediteres, vil der efter forslaget skulle lægges vægt på, om der er tale om en veletableret virksomhed, om virksomheden er sund og stabil, og om virksomheden må antages at have et sådant kendskab til de medarbejdere, der sendes på forretningsrejse, at virksomheden faktisk har en mulighed for at indestå for de pågældende.

Ud over udenlandske erhvervsvirksomheder vil der også efter en konkret vurdering kunne ske akkreditering af visse uddannelsesinstitutioner, foreninger og organisationer, hvis Danmarks samarbejdsrelationer til udlandet taler for at imødekomme ansøgningen.

Det er forudsat, at akkrediteringsordningen skal udmøntes forskelligt på forskellige steder, idet repræsentationerne skal tilpasse ordningen til de lokale forhold, bl.a. under hensyn til asyl- eller immigrationsrisikoen. Ved indførelsen af de enkelte ordninger vil repræsentationerne skulle indhente oplysninger fra Udlændingestyrelsen om aktuelle asyl- og immigrationstendenser.

Ved udformningen af lokale akkrediteringsordninger vil der f.eks. kunne være variationer i relation til de krav, der stilles til virksomhederne som betingelse for akkreditering, ligesom der også vil kunne være forskel på, hvilke personer der anses for omfattet af en virksomheds akkreditering.

Der vil ligeledes kunne være forskel på, hvilke fordele der er forbundet med akkrediteringsordningen forskellige steder. Ordningen vil typisk indebære en kortere sagsbehandlingstid, en lempelse af dokumentationskravene, en begrænsning af kravet om personligt fremmøde til sager, hvor der skal optages biometri, og en udvidelse af adgangen til at få udstedt visum gældende for flere indrejser og med længere gyldighed.

Det forhold, at en virksomhed er akkrediteret, vil dog ikke betyde, at ansøgere tilknyttet virksomheden automatisk kan meddeles visum. Der skal således fortsat ske en vurdering af asyl- og immigrationsrisikoen for hver enkelt ansøger, ligesom det vil være et krav, at ansøgerne opfylder de grundlæggende indrejsebetingelser. Endvidere vil de almindelige regler om konsultation af sikkerhedsmyndighederne og de almindelige rammer for et visums gyldighed fortsat gælde.

Ordningen er tiltænkt forretningsrejsende, der også efter den hidtidige praksis kan meddeles visum. Der vil således ikke være tale om en lempelse af praksis for de visumansøgere, der tidligere ville have fået afslag, men om en forenkling af procedurerne for de personer, der skal til Danmark i anledning af et reelt forretningsforhold.

Med henblik på at undgå misbrug af akkrediteringsordningen har arbejdsgruppen anbefalet, at ordningen ledsages af effektive kontrolforanstaltninger, bl.a. i form af kontrol med de akkrediterede virksomheder gennem regelmæssige stikprøvekontroller i konkrete sager samt årlig kontrol af repræsentationernes administration af ordningen.

Arbejdsgruppen har desuden anbefalet, at en akkreditering som udgangspunkt skal være tidsbegrænset og have en gyldighed på tre år. Repræsentationerne bør dog kunne udstrække perioden til fem år, hvis der er tale om en særligt stabil virksomhed, og risikoen for ulovlig immigration er begrænset.

Arbejdsgruppen har endvidere anbefalet, at der skal ske inddragelse af en meddelt akkreditering, hvis denne er opnået gennem svig, eller hvis betingelserne for akkrediteringen ikke længere er til stede, samt at manglende overholdelse af vilkårene ved groft eller gentagen misbrug af visa skal resultere i, at

virksomheden mister akkrediteringen og ikke kan opnå en ny akkreditering i op til tre år. Dette svarer til den gældende praksis for inddragelse af forhåndsgodkendelser meddelt til virksomheder i Danmark efter den nuværende bestemmelse i udlændingelovens § 4 d.

Arbejdsgruppen har endelig anbefalet, at repræsentationernes afgørelser om afslag på akkreditering eller om inddragelse af en meddelt akkreditering ikke skal kunne påklages særskilt. Arbejdsgruppen har lagt vægt på, at et afslag på akkreditering af en virksomhed ikke vil afskære personer, som er tilknyttet virksomheden, fra at få visum, men alene vil betyde, at deres sager skal behandles efter den sædvanlige procedure for behandling af individuelle visumansøgninger. Arbejdsgruppen har desuden bemærket, at vurderingen af, om en virksomhed kan akkrediteres, bygger på den relevante repræsentations kendskab til såvel virksomheden som de lokale forhold, hvorfor det vil være vanskeligt for en myndighed beliggende i Danmark at efterprøve repræsentationens skøn i sådanne sager.

For en nærmere beskrivelse af ordningen med akkreditering af udenlandske virksomheder henvises til arbejdsgruppens rapport, del IV, afsnit 1.1.

3.2.2. Udvidelse af forhåndsgodkendelsesordningen for virksomheder i Danmark

Arbejdsgruppen har anbefalet, at forhåndsgodkendelsesordningen for virksomheder i Danmark udvides, således at det ikke kun er erhvervsvirksomheder, der kan godkendes, men også visse uddannelsesinstitutioner, foreninger og organisationer.

Endvidere har arbejdsgruppen anbefalet, at ordningen justeres, således at ansøgere, der søger om visum for at besøge en forhåndsgodkendt virksomhed, som udgangspunkt får adgang til de samme fordele, der er knyttet til akkrediteringsordningen for udenlandske virksomheder.

En udvidelse af den danske forhåndsgodkendelsesordning til flere typer af virksomheder og med mulighed for fravigelse af bl.a. kravet om personligt fremmøde forudsætter efter arbejdsgruppens opfattelse, at Udlændingestyrelsens kontrolmuligheder forbedres. Arbejdsgruppen har således anført, at Udlændingestyrelsen ved forhåndsgodkendelse af en virksomhed eller i forbindelse med enkelte sager bør have mulighed for at stille krav om, at de inviterede forretningsforbindelser undtagelsesvist skal dokumentere deres hjemrejse over for repræsentationen ved fremsendelse af paskopier eller – om nødvendigt – ved personligt fremmøde.

Arbejdsgruppen har desuden anbefalet, at en forhåndsgodkendelse fremover skal være tidsbegrænset og have en gyldighed på enten tre eller fem år, afhængig af virksomhedens stabilitet og erfaringer med at invitere udlændinge på besøg på visumophold.

Herudover har arbejdsgruppen anført, at en udvidelse af forhåndsgodkendelsesordningen må forudsætte, at der gennemføres regelmæssige stikprøvekontroller.

Arbejdsgruppen har endelig anbefalet, at Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forhåndsgodkendelse eller om inddragelse af en meddelt forhåndsgodkendelse ikke skal kunne påklages særskilt. Arbejdsgruppen har i den forbindelse bemærket, at der ikke er behov for særskilt klageadgang i disse tilfælde, idet et afslag på forhåndsgodkendelse af en virksomhed eller institution ikke vil afskære visumpligtige udlændinge, der skal besøge virksomheden, fra at få visum, men alene vil betyde, at deres sager skal behandles individuelt.

For en nærmere beskrivelse af den udvidede ordning med forhåndsgodkendelse af virksomheder i Danmark henvises til arbejdsgruppens rapport, del IV, afsnit 1.2.

3.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan i det hele tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger om indførelse af en akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder og udvidelse af den hidtidige forhåndsgodkendelsesordning for danske virksomheder.

Der henvises til arbejdsgruppens bemærkninger gengivet i afsnit 3.2 og til arbejdsgruppens rapport, del IV, afsnit 1.

Justitsministeriet finder, at visumsagsbehandlingen i forretningssager bør være så smidig som muligt under behørig hensyntagen til risikoen for illegal immigration.

Indførelsen af en forenklet ansøgningsprocedure for ansøgere omfattet af akkrediteringsordningen eller forhåndsgodkendelsesordningen må således forventes at gøre Danmark til et mere attraktivt land i forhold til samhandel med udlandet.

På den anden side er det vigtigt, at akkrediteringsordningen tilpasses til de lokale forhold, således at de enkelte ordninger udformes under hensyntagen til den asyl- og immigrationsrisiko, der kendetegner et givent land eller område. Justitsministeriet har i den forbindelse noteret sig, at ordningen er tiltænkt forretningsrejsende, der også efter den hidtidige praksis kan få visum, og at der således ikke er tale om en lempelse af praksis for de visumansøgere, der hidtil har fået afslag, men om en forenkling af procedurerne for de personer, der også kan få visum efter en individuel vurdering.

Idet der nu findes to separate ordninger med forhåndsgodkendelse og akkreditering af virksomheder, anser Justitsministeriet det for hensigtsmæssigt, at det præciseres i udlændingeloven, hvilke myndigheder der har kompetence til at behandle ansøgninger om akkreditering og forhåndsgodkendelse samt kompetence til at inddrage meddelte akkrediteringer og forhåndsgodkendelser.

Det foreslås på den baggrund, at det præciseres i udlændingelovens § 4 d, stk. 1, at det er Udlændingestyrelsen, der kan forhåndsgodkende virksomheder i Danmark til at modtage forretningsbesøg.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, stk. 2, viderefører den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4 d om inddragelse af forhåndsgodkendelser meddelt af Udlændingestyrelsen. Den gældende bestemmelse videreføres indholdsmæssigt uændret. Der henvises til bestemmelsens forarbejder, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 127-128 og 137-138.

Det foreslås endvidere, at det præciseres i udlændingelovens § 4 d, stk. 3 og 4, at det er de danske repræsentationer i udlandet, der kan akkreditere udenlandske virksomheder med henblik på at gennemføre forretningsrejser til Danmark samt inddrage sådanne akkrediteringer.

I konsekvens heraf foreslås det desuden, at udlændingelovens § 46, stk. 1 – hvorefter afgørelser efter denne lov som udgangspunkt træffes af Udlændingestyrelsen – ændres, således at det fremgår, at afgørelser efter § 4 d, stk. 3 og 4, ikke træffes af Udlændingestyrelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13 og 18.

Justitsministeriet kan herudover tilslutte sig arbejdsgruppens overvejelser vedrørende afskæring af klageadgangen i sager om akkreditering eller forhåndsgodkendelse.

Justitsministeriet finder således ikke, at myndighedernes afgørelser om afslag på akkreditering, afslag på forhåndsgodkendelse eller inddragelse af en meddelt akkreditering eller forhåndsgodkendelse skal kunne påklages særskilt. Justitsministeriet har i den forbindelse – ligesom arbejdsgruppen – lagt vægt på, at de nævnte afgørelser ikke vil afskære de forretningsrejsende fra at få visum, men alene vil betyde, at deres sag skal behandles i overensstemmelse med sædvanlig praksis. Endvidere finder ministeriet – i lighed med arbejdsgruppen – at vurderingen af, om en virksomhed kan akkrediteres, vil bygge på den

relevante repræsentations kendskab til såvel virksomheden som de lokale forhold, og at det følgelig vil være vanskeligt for en myndighed i Danmark at efterprøve repræsentationens skøn.

Det foreslås på den baggrund, at der i udlændingelovens § 46 a, indsættes et nyt stykke (stk. 7), hvoraf det skal fremgå, at afgørelser efter § 4 d ikke kan påklages.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19.

4. Kompetencefordelingen på visumområdet

4.1. Gældende ret

4.1.1. Retsgrundlaget

Afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen, medmindre andet fremgår af loven, jf. udlændingelovens § 46.

Efter udlændingelovens § 47, stk. 2, kan der efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum.

I praksis er en række danske repræsentationer i udlandet i medfør af udlændingelovens § 47, stk. 2, bemyndiget til at udstede visum.

Repræsentationernes kompetence er begrænset til enten at afvise en visumansøgning på grund af formelle mangler eller at imødekomme ansøgningen.

De danske repræsentationer har ikke kompetence til at meddele afslag på en ansøgning om visum. Hvis en repræsentation vurderer, at der er behov for nærmere undersøgelser, eller at der bør meddeles afslag i en sag, forelægger repræsentationen sagen for Udlændingestyrelsen, som herefter træffer afgørelse.

En repræsentations beslutning om at forelægge en sag for Udlændingestyrelsen kan ikke påklages særskilt.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på visum kan påklages til Justitsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

4.1.2. Den praktiske behandling af visumsager

Behandlingen af visumsager foregår i det elektroniske visumsystem, DK-VIS, der er en del af det fælleseuropæiske visumsystem, VIS.

Det danske visumsystem består af to dele, UM-VIS og IVR-VIS. De danske repræsentationer anvender UM-VIS, mens Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet anvender IVR-VIS.

Når en visumsag modtages på en dansk repræsentation, oprettes sagen i UM-VIS. Herefter tager repræsentationen stilling til, om sagen er af en sådan karakter, at den med det samme skal forelægges for Udlændingestyrelsen.

I langt de fleste tilfælde er der ikke behov for forelæggelse, hvorfor repræsentationen indleder selve sagsbehandlingen uden at inddrage Udlændingestyrelsen. Der er dog nogle enkelte sagstyper, der altid skal forelægges for Udlændingestyrelsen, ligesom der er nogle områder, hvor repræsentationerne skal være særligt påpasselige ved vurderingen af, om der kan udstedes visum på repræsentationen. Der gælder bl.a. særlige retningslinjer for forelæggelse af sager, hvor der er en potentiel sikkerhedsrisiko, hvor der

i øvrigt kan blive tale om udstedelse af nationalt begrænset visum til Danmark, eller hvor der er en væsentlig immigrationsrisiko.

Baggrunden for forelæggelsesproceduren er bl.a., at repræsentationerne ikke har kompetence til at meddele afslag, at de ikke kan udstede nationalt begrænsede visa, og at de kun har begrænset adgang til oplysninger om ansøgernes eventuelle tidligere ophold i Danmark.

Hvis der ikke er tale om de særlige sagstyper, der skal eller bør forelægges for Udlændingestyrelsen, indleder repræsentationen selve sagsbehandlingen. Dette indebærer i første omgang, at repræsentationen indsamler de relevante dokumenter, dvs. et korrekt udfyldt ansøgningsskema og den dokumentation, som visumkodeksen foreskriver, samt den supplerende dokumentation, som ambassadens konsul og de øvrige repræsentanter fra Schengenlandene er blevet enige om i det lokale Schengensamarbejde, herunder den dokumentation, som er anført i Kommissionens gennemførelsesafgørelser om udarbejdelse af listerne over den dokumentation, som skal fremlægges af visumansøgere i forskellige lande.

Dernæst følger oplysningen af sagen, herunder verificering af dokumenter og eventuelt afholdelse af et personligt interview med ansøgeren.

Hvis repræsentationen herefter vurderer, at sagen kræver nærmere undersøgelser – typisk af værten i Danmark – eller hvis repræsentationen vurderer, at der bør meddeles afslag, forelægger repræsentationen sagen for Udlændingestyrelsen. Til brug for Udlændingestyrelsens videre sagsbehandling forbereder repræsentationen sagen i UM-VIS ved udfyldning af felter og aktivering af en række menuer i systemet. Interviewnotater og telefonnotater registreres i UM-VIS, og de originale dokumenter, som ansøgeren har fremlagt til sagen, scannes og journaliseres på sagen. Desuden indføres sagsbehandlerens vurdering af sagen samt baggrunden for forelæggelsen, ligesom sagsbehandleren anfører den primære forelæggelsesgrund i en række tjeklister.

Når repræsentationen forelægger sagen for Udlændingestyrelsen, har styrelsen umiddelbart adgang til sagens akter, da de også er tilgængelige i IVR-VIS, når repræsentationen har oprettet ansøgningen i UM-VIS.

Ved modtagelsen af en visumansøgning foretager Udlændingestyrelsen indledningsvis en screening af sagen. I den forbindelse gennemgår styrelsen ansøgerens data i IVR-VIS for at fastslå, om ansøgeren tidligere har ansøgt om visum, og om den pågældende i givet fald er udrejst i overensstemmelse med det tidligere meddelte visum, eller om der skal meddeles afslag, allerede fordi ansøgeren skal pålægges en karensperiode.

Derudover undersøger Udlændingestyrelsen, om ansøgeren tidligere er blevet udvist af Danmark med indrejseforbud, om ansøgeren tidligere har søgt asyl, og om ansøgeren tidligere har ansøgt om opholdstilladelse på andet grundlag i Danmark.

Hvis ansøgeren tidligere har ansøgt om opholdstilladelse, undersøger Udlændingestyrelsen, om ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse eller afslag herpå, og om ansøgeren udrejste af Danmark inden for opholdstilladelsens gyldighed eller i overensstemmelse med en af udlændingemyndighederne fastsat udrejsefrist.

Til brug for undersøgelsen af sagen anvender Udlændingestyrelsen en række elektroniske sagsbehandlingssystemer med oplysninger om ansøgernes eventuelle opholdssager, ligesom styrelsen om nødvendigt også kan gennemgå eventuelle manuelle sager af ældre dato. Udlændingestyrelsen har bl.a. mulighed for at undersøge baggrunden for eventuelle tidligere afslag på opholdstilladelse, herunder om en afgørelse er truffet på baggrund af reglerne om tvangsægteskaber eller pro forma.

Ved privatbesøg gennemgår Udlændingestyrelsen desuden oplysningerne om den herboende vært i Det Centrale Personregister (CPR) for at fastslå, om værten bor på den angivne adresse i Danmark, og om værten er dansk statsborger. Hvis værten ikke er dansk statsborger, undersøger Udlændingestyrelsen, om den pågældende har lovligt ophold i Danmark i form af en gyldig opholdstilladelse.

I langt hovedparten af sagerne kontakter Udlændingestyrelsen desuden værten med henblik på at få be- eller afkræftet, at besøget er ventet. Denne kontakt kan ske enten skriftligt eller telefonisk. Formålet er navnlig at kontrollere, at invitationsblanketten er ægte, dvs. at den er udfyldt og underskrevet af værten.

Når Udlændingestyrelsen har foretaget de ovennævnte undersøgelser, vil der typisk være grundlag for at vurdere, om ansøgningen bør imødekommes eller afslås.

Der kan dog være behov for indhentelse af yderligere oplysninger om ansøgerens eller værtens forhold, ligesom der kan være anledning til at foretage partshøring af ansøgeren og/eller værten.

Den ovennævnte sagsgang følges i store træk også i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om forretningsvisa eller visa med henblik på kulturelt eller videnskabeligt besøg.

Ved behandlingen af en ansøgning om forretningsvisum gennemgår Udlændingestyrelsen oplysningerne om firmaet på Erhvervsstyrelsens hjemmeside (CVR) for at undersøge, om værtsfirmaet eksisterer, og om de opgivne oplysninger om værtens forhold er korrekte. Herudover kan Udlændingestyrelsen eventuelt indhente oplysninger om værten ved hjælp af forskellige opslagsværker, ligesom det kan være relevant at undersøge virksomhedens beliggenhed, f.eks. for at afklare, om virksomheden er beliggende i et industriområde eller en etageejendom. Endelig kan Udlændingestyrelsen indhente vedtægter og/eller andre stiftelsesdokumenter for firmaet, hvis det er nødvendigt.

4.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger

Arbejdsgruppen anbefaler, at de danske repræsentationer i udlandet får kompetence til at meddele afslag på visum i de sager, som repræsentationerne i dag forelægger for Udlændingestyrelsen med henblik på afslag.

De sager, som repræsentationerne i dag forelægger med henblik på yderligere undersøgelser eller som følge af repræsentationernes begrænsede adgang til oplysninger om ansøgernes opholdssager, skal derimod fortsat forelægges for Udlændingestyrelsen, således at sagerne kan blive tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse.

Modellen medfører ingen ændringer i forhold til den indledende sagsbehandling, herunder repræsentationernes oprettelse af sagen i det elektroniske visumsystem, indsamling af relevante dokumenter, verificering af dokumenter, interview med ansøgeren mv. Det er således først på det tidspunkt, hvor repræsentationen har vurderet, at der bør meddeles afslag, at sagsbehandlingen skal foregå anderledes end i dag. Efter modellen skal repræsentationerne således meddele ansøgeren afslag i stedet for at forelægge sagen for Udlændingestyrelsen.

Arbejdsgruppen anbefaler i den forbindelse, at repræsentationerne får mulighed for at meddele afslag alene ved brug af den standardformular med et afkrydsningsskema, som fremgår af visumkodeksens bilag VI, og som skal anvendes ved alle negative afgørelser. Repræsentationerne vil i så fald ikke skulle skrive en egentlig afgørelse, men blot udfylde afkrydsningsskemaet og sende sagen til Udlændingestyrelsen, hvor de i dag ville have forelagt sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle meddele afslag. Standardformularen anvendes i dag af en række andre Schengenlandes repræsentationer som fyldestgørende begrundelse for afslag på visum til Schengenområdet, herunder af Schweiz, Spanien, Estland, Letland og Litauen.

Den skitserede model kan gennemføres uden større omlægninger af it-systemerne og vil heller ikke medføre, at repræsentationerne pålægges en større arbejdsbyrde end i dag, hvis afgørelserne meddeles ved brug af den ovennævnte standardformular.

Efter arbejdsgruppens opfattelse vil den skitserede model medføre en kortere sagsbehandlingstid i de omfattede sager, idet sagsbehandlingen i første instans vil blive afsluttet på tidspunktet for repræsentationernes afgørelse, dvs. på det tidspunkt, hvor sagerne i dag forelægges for Udlændingestyrelsen med henblik på fornyet vurdering af sagen.

Samtidig vil det danske visumsystem i højere grad komme til at ligne systemet i de øvrige Schengenlande, hvilket bl.a. kan blive en fordel i forbindelse med indgåelse af fremtidige repræsentationsaftaler. Således har flere lande tilkendegivet, at der vil være større fordele ved at indgå repræsentationsaftaler med Danmark, hvis der er mulighed for at indgå gensidige aftaler, hvor Danmark også repræsenterer de andre lande på visse lokaliteter, og navnlig hvis de danske repræsentationer har kompetence til at færdigbehandle sagerne uden forelæggelse for de andre landes myndigheder – også hvis der skal meddeles afslag.

Modellen indebærer desuden, at langt de fleste visumansøgere vil modtage svar på deres ansøgning fra den samme myndighed, som har modtaget ansøgningen, hvilket må antages at få proceduren til at fremstå mindre bureaukratisk end i dag. Afslag, der meddeles ved brug af standardformularen fra visumkodeksens bilag VI vil endvidere blive tilgængelige på en række forskellige sprog.

På den anden side vil anvendelsen af standardformularen selvsagt indebære, at ansøgere, der får afslag på deres ansøgning om visum, modtager en mindre udførlig afgørelse end i dag, idet afkrydsningsskemaet i formularen alene indeholder en liste over de afslagsgrunde, der er nævnt i visumkodeksens artikel 32, samt en klagevejledning. Afgørelsen vil derimod ikke omfatte en sagsfremstilling eller en konkret begrundelse med angivelse af de retsregler og hovedhensyn, der danner grundlaget for afgørelsen. Ved anvendelse af denne form for afgørelse vil myndighederne derfor ikke fuldt ud opfylde begrundelsespligten efter forvaltningslovens § 24. Den skitserede model forudsætter derfor, at de omhandlede afgørelser om visum undtages fra forvaltningslovens begrundelseskrav.

Hensynet til ansøgernes retssikkerhed kan imidlertid tilgodeses, hvis der indføres en ordning, hvorefter repræsentationernes afgørelser om afslag anses for påklaget ex officio, idet ansøgerne i så fald vil modtage en afgørelse, der opfylder de sædvanlige begrundelseskrav, hvis afgørelsen bliver stadfæstet.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at Udlændingestyrelsen bør være klageinstans i sådanne sager, og at Justitsministeriet alene bør være klageinstans i forhold til de sager, hvor det er Udlændingestyrelsen, der har truffet afgørelse i første instans.

Et sådant delt klagesystem kendes fra Norge, hvor repræsentationerne både har kompetence til at meddele tilladelser og afslag i visumsager, og hvor det kun er et begrænset antal sager, der indsendes til Udlændingedirektoratet til afgørelse i første instans. Repræsentationernes afslag på visum kan efter den norske model påklages til Udlændingedirektoratet, mens de afgørelser, der træffes af Udlændingedirektoratet i første instans, kan påklages til Udlændingenævnet.

En omlægning af kompetencen i overensstemmelse med de ovenstående betragtninger vil forudsætte, at der udarbejdes generelle retningslinjer for sagsbehandlingen ved repræsentationerne og i Udlændingestyrelsen, f.eks. i form af en bekendtgørelse.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre en model som den ovenfor skitserede, der bl.a. vil medføre kortere sagsbehandlingstid og en procedure, der fremstår mindre bureaukratisk.

Endvidere vil modellen forbedre Danmarks muligheder for at indgå gensidige repræsentationsaftaler med lande, der ønsker at give Danmark afslagskompetence i forbindelse med aftalen.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan i det hele tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger om ændring af kompetencefordelingen på visumområdet.

Der henvises til arbejdsgruppens bemærkninger gengivet i afsnit 4.2 og til arbejdsgruppens rapport, del IV, afsnit 4.1.

Justitsministeriet lægger særligt vægt på, at en omlægning af kompetencen vil forbedre Danmarks muligheder for at indgå gensidige repræsentationsaftaler med andre Schengenlande, hvilket vil betyde, at det bliver muligt at ansøge om visum flere steder.

Justitsministeriet vurderer således, at en let adgang til at ansøge om visum til Danmark er af afgørende betydning – både for danske virksomheders muligheder for samhandel med udlandet og for Danmarks image som turistland.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingelovens § 47, stk. 2, ændres, således at de danske repræsentationer kan bemyndiges til at træffe afgørelse i sager om visum. Bemyndigelsen vil dermed ikke længere være begrænset til at udstede visum, men giver også repræsentationerne adgang til at meddele afslag og til at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

Det foreslås samtidig, at der i udlændingelovens § 4 e indsættes en ny bestemmelse om, at repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum i nogle tilfælde kan meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular. Det forudsættes i den forbindelse, at repræsentationerne – i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 32 – benytter en blanket svarende til den standardformular, der er optrykt som bilag VI til visumkodeksen. Det betyder, at spørgsmålet om begrundelse af afgørelserne i disse tilfælde reguleres af dette regelgrundlag og ikke af forvaltningsloven.

Det foreslås endvidere, at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde repræsentationerne kan meddele afslag mv. alene ved brug af en standardformular. Det forudsættes, at der alene benyttes en standardformular, medmindre justitsministeren har bestemt, at repræsentationerne kan træffe afgørelser af den pågældende type ved udfærdigelse af en konkret afgørelse med en fuldstændig begrundelse i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven. Dette kan være relevant i visse mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i objektivt konstaterbare forhold, og hvor repræsentationerne derfor har mulighed for at give en fuldstændig begrundelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren har fremlagt falske dokumenter eller har undladt efter anmodning at indlevere nødvendig dokumentation.

Det foreslås herudover, at reglerne om meddelelse af afgørelser alene ved brug af en standardformular ikke skal finde anvendelse for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne. For disse udlændinge gælder det således, at der kun kan fastsættes begrænsninger i retten til fri bevægelighed og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og negative afgørelser over for disse udlændinge skal indeholde en fuldstændig begrundelse med angivelse af alle faktuelle og retlige årsager til afgørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

Det foreslås desuden, at der i udlændingelovens § 46 a tilføjes en bestemmelse om, at repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan påklages til Udlændingestyrelsen. End-

videre foreslås det, at sådanne afgørelser skal anses for påklaget til Udlændingestyrelsen ex officio, hvis de er udfærdiget i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e, stk. 1.

Dette indebærer, at der vil være almindelig adgang til at påklage en repræsentations afgørelse i sager, hvor afgørelsen fuldt ud opfylder forvaltningslovens krav til begrundelsens indhold, mens afgørelser, der meddeles alene ved brug af visumkodeksens standardformular, vil blive anset for påklaget ex officio.

Bestemmelsen vedrørende klageadgang foreslås indsat som stk. 8 i udlændingelovens § 46 a.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19.

Endelig foreslås det, at udlændingelovens § 39, stk. 2, ændres, således at justitsministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler på visumområdet udvides, således at der også kan fastsættes nærmere regler om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen. Dette forslag skal navnlig gøre det muligt at fastsætte nogle nærmere kriterier for, hvilke sagstyper der kan afgøres med afslag på repræsentationerne, og hvilke sagstyper der skal forelægges for Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning. Forslaget vil endvidere gøre det muligt for justitsministeren at fastlægge de overordnede rammer for dansk visumpraksis med henblik på at sikre en ensartet retsanvendelse på repræsentationerne og i Udlændingestyrelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16.

5. Justering af karensreglerne

5.1. Gældende ret

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om karensperioder, som indebærer, at en udlænding, der benytter et visum til andet end det tiltænkte formål, ikke kan få visum til Danmark i en periode på 3 eller 5 år, medmindre hensyn af humanitær karakter afgørende taler imod at give afslag på visumansøgningen.

I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på visum under henvisning til karensreglerne i ca. 180 sager.

5.1.1. Indførelse af karensreglerne

Reglerne om karensperioder blev gennemført ved lov nr. 429 af 9. juni 2004, som trådte i kraft den 1. oktober 2004. Ved denne lovændring blev linjen i den nuværende visumpraksis fastlagt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at den nye visumpolitik skulle tage højde for det stigende behov for aflæggelse af besøg på tværs af landegrænser, samtidig med at ulovlig indvandring og misbrug af visum skulle bekæmpes på bedst mulige måde. Det fremgår endvidere, at flere udlændinge skulle have mulighed for at få visum til Danmark, men at dette skulle modsvares af konsekvenser for både ansøgeren og den herboende vært, hvis visummet blev benyttet til at søge om videregående ophold mv. Hensigten med karensreglerne var således at indføre en mere konsekvent visumpraksis over for udlændinge, der benytter visumsystemet til andet end det tiltænkte formål – nemlig et kortvarigt besøg i Danmark.

5.1.2. Gennemførte ændringer af karensreglerne

Ved ændringer af udlændingeloven i 2007 og 2008 blev karensreglerne lempet, således at der blev givet mulighed for at indgive ansøgning om flere former for opholdstilladelse under et visumophold uden at ifalde karens, jf. lov nr. 379 af 25. april 2007 og lov nr. 486 af 17. juni 2008. Lovændringerne vedrørte alene situationer, hvor udlændingen indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og faktisk opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse på dette grundlag.

I 2009 blev der gennemført en yderligere lempelse af karensreglerne, således at en række typer af opholdstilladelse blev undtaget fra karensreglerne, jf. lov nr. 1334 af 19. december 2008.

5.1.3. Karens som følge af visumoverskridelser

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 1. pkt., kan en udlænding ikke få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig uden fornøden tilladelse i Danmark eller et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør dog 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt.

Dog kan der meddeles visum, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det i visummet angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen ikke har haft mulighed for at udrejse til tiden som følge af strejker, vejrliget eller sygdom.

Endvidere kan der meddeles visum i visse tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at udlændingens overskridelse af det udstedte visum beror på en undskyldelig misforståelse af visummets gyldighed. Denne undtagelse finder alene anvendelse, hvis udlændingen har opholdt sig i Schengenområdet ud over det bevilgede antal dage, men er udrejst inden for den i visummet fastsatte gyldighedsperiode. En overskridelse ud over gyldighedsperioden betragtes derimod ikke som undskyldelig.

Herudover kan der meddeles visum, hvis udlændingen dokumenterer, at der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Ganske særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis den herboende er livstruende syg eller i tilfælde af dødsfald, begravelse eller lignende. Udlændingens tilknytning til den herboende indgår som et væsentligt moment ved vurderingen af, om der kan gives visum. Endvidere vil ganske særlige grunde foreligge, hvis et afslag på visum vil medføre en overtrædelse af Danmarks internationale forpligtelser.

5.1.4. Karens som følge af ansøgninger om opholdstilladelse

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, kan en udlænding ikke få visum til Danmark i en periode på 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen her i landet søger om opholdstilladelse.

Bestemmelsen i § 4 c, stk. 3, nr. 3, finder dog ikke anvendelse i følgende tilfælde:
- hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet med henblik på familiesammenføring, og ansøgeren er den herboende persons ægtefælle, faste samlever eller mindreårige barn under 15 år, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 1 og 2,
- hvis udlændingen ansøger om opholdstilladelse med henblik på studieophold i Danmark, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 3,
- hvis udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter fribyordningen, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 4,
- hvis udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 5, eller
- hvis hensyn af humanitær karakter taler afgørende derimod, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 6.

Bestemmelsen i § 4 c, stk. 4, nr. 5, indebærer, at karensreglerne ikke finder anvendelse ved ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, hvis udlændingen opfylder betingelserne for at få en sådan opholdstilladelse. Hvis udlændingen derimod meddeles afslag på ansøgningen, vil den pågældende blive pålagt karens.

Ved ansøgning om andre former for opholdstilladelse end de ovennævnte finder karensreglerne anvendelse, uanset om udlændingen opfylder betingelserne for at få en sådan opholdstilladelse, og uanset om udlændingen udrejser i overensstemmelse med sit visum eller benytter sig af en eventuel mulighed for at

få processuelt ophold i Danmark under opholdssagens behandling. Dette gælder f.eks. for ansøgninger om opholdstilladelse som au pair, praktikant eller religiøs forkynder, og for ansøgninger om familiesammenføring, hvor ansøgeren ikke hører til de familiemedlemmer, der er omfattet af 4 c, stk. 4, nr. 1 og 2.

Hvis der er tale om en af de typer af opholdstilladelse, der er undtaget fra karensreglerne, er det udgangspunktet, at udlændingen ikke pålægges karens. Også i sådanne tilfælde finder karensreglerne imidlertid anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5. Hvis det afgørende formål med en ansøgning om opholdstilladelse har været at opnå processuelt ophold i Danmark, og det var åbenbart, at ansøgningen ikke ville kunne imødekommes, skal myndighederne således meddele karens, selv om ansøgningstypen som udgangspunkt er undtaget fra karensreglerne.

5.2. Arbejdsgruppens overvejelser og anbefalinger

Efter arbejdsgruppens opfattelse kan karensreglerne i visse tilfælde medføre unødige hindringer for danske virksomheders muligheder for samhandel med udlandet.

Karensreglerne kan have direkte betydning for danske virksomheder, f.eks. i situationer, hvor udenlandske samarbejdspartnere eller forretningsforbindelser er afskåret fra at komme på besøg i Danmark, fordi de pågældende er blevet pålagt karens.

Derudover kan karensreglerne tænkes at have en indirekte betydning for danske virksomheders muligheder for samhandel med udlandet, idet omtale af konkrete sager i internationale medier muligvis vil kunne påvirke Danmarks image i negativ retning.

Arbejdsgruppen har endvidere bemærket, at ingen af de andre nordiske lande har regler svarende til de danske karensregler.

5.2.1. Karens som følge af visumoverskridelser

Efter de gældende regler vil en udlænding som udgangspunkt ikke kunne få visum i en karensperiode på 3 år, hvis den pågældende uden tilladelse opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over det meddelte visums gyldighed.

Der er dog mulighed for at meddele nyt visum, hvis visumoverskridelsen skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last (f.eks. flystrejke), hvis visumoverskridelsen beror på en undskyldelig misforståelse af visummets gyldighed, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde til at imødekomme den nye ansøgning (f.eks. i tilfælde af alvorlig sygdom hos nære familiemedlemmer).

Arbejdsgruppen er blevet orienteret om en sag, hvor et større projekt måtte stilles i bero, fordi en nøgleperson på projektet blev pålagt 3 års karens som følge af en visumoverskridelse på nogle få dage. Udlændingen var ikke omfattet af de ovennævnte undtagelser, idet overskridelsen efter det oplyste var begrundet i en fejlagtig antagelse om, at en mindre overskridelse næppe ville have konsekvenser. Ikke desto mindre fik sagen store konsekvenser for den danske virksomhed, der var nødt til at stille projektet i bero, indtil der var fundet en afløser for udlændingen, som havde den fornødne ekspertise.

Efter arbejdsgruppens opfattelse er det problematisk, at en dansk virksomhed på denne måde kan blive afskåret fra at få besøg af en nøgleperson på et projekt i 3 år, fordi udlændingen har opholdt sig i Danmark i få dage ud over et visums gyldighed.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at der indføres en mulighed for at dispensere fra reglerne om

karens som følge af visumoverskridelser, hvis et afslag på visum vil udgøre en uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens adfærd i forbindelse med det tidligere ophold.

Der tilsigtes ikke hermed nogen ændring i reglerne om, hvilke aktiviteter en udlænding lovligt kan udføre under et visumophold, og hvilke aktiviteter der forudsætter en arbejdstilladelse.

5.2.2. Karens som følge af ansøgninger om arbejdstilladelse

Efter de gældende regler vil indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, alene føre til, at udlændingen pålægges karens, hvis ansøgningen resulterer i et afslag. Hvis ansøgningen bliver imødekommet, vil udlændingen derimod ikke blive pålagt karens.

Arbejdsgruppen har anført, at denne regel kan tænkes at afholde højt kvalificerede udlændinge fra at ansøge om arbejdstilladelse, hvis de ikke tør løbe risikoen for at blive afskåret fra at få visum til Danmark i 5 år.

Arbejdsgruppen har givet udtryk for, at der med denne regel er pålagt visumpligtige udlændinge og danske virksomheder et stort ansvar, idet de på forhånd skal vurdere, om en ansøgning om arbejdstilladelse vil kunne imødekommes. Hvis udlændingen og virksomheden tager fejl, og udlændingen får afslag, vil den pågældende således blive pålagt karens i 5 år.

Arbejdsgruppen er på den anden side opmærksom på, at karensreglerne har til formål at begrænse antallet af sager, hvor der søges asyl eller sker udvisning, og hvor politiet i sidste ende må sørge for udsendelse af ansøgerne. Denne problematik synes dog ikke at være særligt relevant i forhold til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.

Arbejdsgruppen anbefaler derfor en justering af karensreglerne, således at ansøgninger om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse ikke skal udløse karens, selv om det viser sig, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse.

Arbejdsgruppen bemærker i den forbindelse, at en sådan ændring af retstilstanden vil kunne gennemføres uden at ændre ved den generelle regel om at pålægge karens, når det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse er at opnå et processuelt ophold.

5.2.3. Karens som følge af ansøgninger om opholdstilladelse, uanset at udlændingen ikke benytter processuelt ophold

De gældende regler indebærer, at en udlænding, som under et visumophold ansøger om en af de typer af opholdstilladelse, der ikke er undtaget fra karensreglerne, vil blive pålagt karens, uanset om udlændingen udrejser i overensstemmelse med sit visum, eller om den pågældende benytter sig af en eventuel mulighed for at få processuelt ophold i Danmark under opholdssagens behandling. Det er således selve indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet, der medfører, at udlændingen bliver pålagt karens.

Efter arbejdsgruppens opfattelse vil denne regel i nogle tilfælde kunne fremstilles som uproportional, hvilket muligvis kan påvirke Danmarks image i negativ retning.

Hvis internationale medier omtaler en sag, hvor en udlænding pålægges karens som følge af en ansøgning om opholdstilladelse, selv om udlændingen har haft til hensigt at overholde reglerne og ikke har benyttet ansøgningen om opholdstilladelse til at forlænge sit ophold i Danmark ud over sit visums gyldighed, er det således arbejdsgruppens opfattelse, at dette vil kunne medvirke til at tegne et billede af Danmark som et svært tilgængeligt land.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør det derfor overvejes at ændre udlændingelovens karensregler, således at anvendelsesområdet begrænses til de tilfælde, hvor udlændingen faktisk har benyttet ansøgningen om opholdstilladelse til at forlænge opholdet i Danmark med et processuelt ophold under sagens behandling.

5.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger om mindre justeringer af karensreglerne på visumområdet.

Der henvises til arbejdsgruppens bemærkninger gengivet i afsnit 5.2 og til arbejdsgruppens rapport, del IV, afsnit 3.5 og 5.4.2.

I relation til reglerne om karens som følge af visumoverskridelser skal Justitsministeriet bemærke, at undtagelsen fra karensreglerne bør fortolkes snævert, idet det er den enkelte udlændings pligt at være opmærksom på gyldigheden af det udstedte visum og at udrejse i overensstemmelse hermed. Justitsministeriet finder således kun, at karensreglerne bør fraviges, hvis anvendelse af reglerne ville udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingelovens § 4 c, stk. 2, ændres, således at det fremgår, at der kan være grundlag for at fravige karensreglerne af særlige grunde, hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10.

For så vidt angår reglerne om karens som følge af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, skal Justitsministeriet bemærke, at ministeriet tillægger det stor betydning, at den eksisterende regel i udlændingelovens § 4 c, stk. 5, bibeholdes. Reglen i § 4 c, stk. 5, indebærer således, at det efter lovforslagets gennemførelse fortsat vil være muligt at anvende karensreglerne over for udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse har været at forlænge opholdet her i landet, selv om det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Det foreslås, at udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 5, ændres, således at undtagelsen fra karensreglerne skal gælde for udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6. Undtagelsen vil dermed også gælde for de udlændinge, som ansøger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, men som får afslag på opholdstilladelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

I relation til reglerne om karens som følge af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse i øvrigt kan Justitsministeriet tilslutte sig arbejdsgruppens forslag om, at reglerne ikke skal finde anvendelse i forhold til udlændinge, der udrejser i overensstemmelse med deres visum og således ikke benytter ansøgningen om opholdstilladelse til at forlænge opholdet i Danmark.

På den baggrund foreslås det, at der i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, indsættes en ny bestemmelse, hvorefter karensreglerne i § 4 c, stk. 3, nr. 3, ikke finder anvendelse, hvis udlændingen efter indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12.

6. Ændringer som følge af forordning om ændring af Schengenreglerne om beregning af kortvarige ophold

6.1. Gældende ret

6.1.1. EU-retlige regler

6.1.1.1. EU-retlige regler om beregning af kortvarige ophold

På EU-niveau er der gennemført fælles regler om tredjelandsstatsborgeres adgang til at indrejse og opholde sig i Schengenområdet på kortvarige ophold.

De gældende regler fremgår bl.a. af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeksen) og Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen (Schengenkonventionen) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010.

Schengengrænsekodeksen fastlægger bl.a. en række grundlæggende indrejsebetingelser, som en tredjelandsstatsborger skal opfylde for at kunne opholde sig i et Schengenland på et kortvarigt ophold.

Det fremgår af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, at de nævnte indrejsebetingelser er knyttet til *"ophold i op til tre måneder pr. seks måneders periode"*.

Schengengrænsekodeksen finder anvendelse på alle personer, der passerer medlemsstaternes indre eller ydre grænser, med forbehold af rettigheder, der tilkommer personer, som har ret til fri bevægelighed efter EU-retten, og rettigheder der tilkommer flygtninge og personer, som ansøger om international beskyttelse, navnlig hvad angår princippet om non-refoulement, jf. artikel 3.

Schengenkonventionen indeholder bestemmelser vedrørende beregningen af kortvarige ophold for så vidt angår visumfritagne udlændinge og udlændinge, der har en gyldig opholdstilladelse eller et langtidsvisum i et Schengenland.

Det følger af Schengenkonventionens artikel 20, at en udlænding, der ikke er visumpligtig, kan *"færdes på de kontraherende parters område i højst tre måneder i løbet af en seksmåneders periode regnet fra datoen for første indrejse"*.

Det følger endvidere af Schengenkonventionens artikel 21, stk. 1, at en udlænding, der har en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af medlemsstaterne samt et gyldigt rejsedokument, kan *"færdes på de øvrige medlemsstaters område i højst tre måneder inden for en seksmånedersperiode"*.

Herudover følger det af Schengenkonventionens artikel 21, stk. 2, litra a, at en udlænding, der har et langtidsvisum udstedt af en af medlemsstaterne, har samme ret til at færdes på de øvrige medlemsstaters område som en udlænding, der har en gyldig opholdstilladelse som nævnt i stk. 1.

For så vidt angår visumpligtige udlændinge, følger det af visumkodeksens artikel 2, stk. 2, at et visum – bortset fra et lufthavnstransitvisum – defineres som en tilladelse med henblik på transit gennem eller forventet ophold på medlemsstaternes område *"i højst tre måneder inden for en seks måneders periode fra datoen for den første indrejse på en af medlemsstaternes område"*. Den nævnte definition er ligeledes forudsat i visumkodeksens artikel 1, stk. 1, artikel 25, stk. 1, litra b, og artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iv.

Herudover er definitionen af kortvarige ophold også forudsat i forordning (EF) nr. 539/2001 (visumforordningen), forordning (EF) nr. 1683/95 (forordningen om ensartet udformning af visa) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 (VIS-forordningen).

6.1.1.1.1. Fortolkning af begrebet "tre måneder"

Uanset at et visum i visumkodeksen er defineret som et ophold på højst *"tre måneder"*, følger det af visumkodeksens bilag VII, afsnit 4, at et visum udstedes for højst 90 dage. Et visum udstedes således typisk for 1-2 dage mindre end *"tre måneder"*, fordi nogle måneder har 31 dage.

I overensstemmelse hermed fortolkes begrebet *"tre måneder"* generelt som 90 dage, både i forhold til visumpligtige udlændinge, visumfritagne udlændinge og udlændinge, der har opholdstilladelse eller langtidsvisum i et andet Schengenland.

6.1.1.1.2. EU-Domstolens fortolkning af reglerne om beregning af kortvarige ophold med udgangspunkt i den "første indrejse"

En tredjelandsstatsborgers ret til kortvarigt ophold i Schengenområdet beregnes med udgangspunkt i datoen for den første indrejse. Dette betyder, at datoen for den første indrejse er af betydning for, hvornår en udlænding, der allerede har været i Schengenområdet, kan foretage ny indrejse i området. Datoen for den første indrejse skal således fungere som udgangspunkt for beregningen af de efterfølgende halvårsperioder, inden for hvilke udlændingen kan opholde sig i Schengenområdet i op til tre måneder.

EU-Domstolen har ved en dom afsagt den 3. oktober 2006 (Sag C-241/05) fastslået, at begrebet *"første indrejse"* skal fortolkes som den dag, hvor udlændingen indrejser, når der er forløbet mere end seks måneder siden den seneste indrejse i Schengenområdet.

6.1.1.2. EU-retlige regler om krav til rejsedokumenters gyldighed

Det følger af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, at tredjelandsstatsborgere i forbindelse med kortvarige ophold skal være i besiddelse af et gyldigt rejsedokument eller dokumenter, der tillader grænsepassage.

Det følger desuden af visumkodeksens artikel 12, at visumpligtige udlændinge ved ansøgning om visum skal fremlægge et gyldigt rejsedokument, som opfylder følgende betingelser:

a) Det skal være gyldigt i mindst tre måneder efter datoen for den forventede udrejse fra medlemsstaternes område, eller, i tilfælde af flere rejser, efter datoen for den seneste forventede udrejse fra medlemsstaternes område. Hvis der er tale om et begrundet hastetilfælde, kan dette krav dog frafaldes.
b) Det skal indeholde mindst to tomme sider.
c) Det skal være udstedt inden for de seneste ti år.

6.1.1.3. EU-retlige regler om grænsepassage

Af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 1, fremgår det bl.a., at passage af de ydre grænser kun kan ske ved grænseovergangsstederne og inden for åbningstiden. I bestemmelsens stk. 2 opregnes en række tilfælde, hvor medlemsstaterne kan indføre undtagelser fra reglen i stk. 1. Der kan bl.a. gøres undtagelse for så vidt angår lystsejlads og kystfiskeri samt for sømænd, der går i land for at opholde sig i den havn, som deres skib anløber, eller i tilgrænsende kommuner (landlovsret).

Schengengrænsekodeksens artikel 18 og 19, der suppleres af bilag VI og VII, indeholder desuden regler vedrørende den ind- og udrejsekontrol, der skal foretages ved forskellige typer af grænser og i forhold til bestemte personkategorier. Bilag VI og VII indeholder bl.a. nærmere regler vedrørende lystsejlads, kystfiskeri og sømænd.

6.1.2. National regulering

De gældende regler om beregning af kortvarige ophold fremgår af udlændingelovens § 2 b, stk. 1-3, § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.

Efter de gældende regler har udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de tre måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Hvis udlændingen har opholdstilladelse i et andet nordisk land, sker der dog ikke fradrag for den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande. Der henvises til udlændingelovens § 2 b, stk. 1.

Udlændinge, der har visum til ophold af mere end tre måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ligeledes ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil tre måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt langtidsvisummet. I de tre måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt langtidsvisummet. Der henvises til udlændingelovens § 2 b, stk. 3.

Udlændinge, der er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil tre måneder i løbet af en seksmånedersperiode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de tre måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for seksmånedersperioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Hvis udlændingen har opholdt sig i et andet Schengenland på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum, fradrages denne tid dog ikke. Der henvises til udlændingelovens § 3, stk. 1.

Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til – under overholdelse af visummets gyldighed – at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de tre måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Der skal dog ikke ske fradrag for ophold i et andet Schengenland på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum. Der henvises til udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

I relation til udstedelse af Schengenvisum gælder det tilsvarende, at et visum udstedes for et nærmere fastsat tidsrum, der ikke må overstige tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. Der henvises til udlændingelovens § 4, stk. 1.

Reglerne om krav til rejsedokumenters gyldighed fremgår dels af udlændingeloven, dels af udlændingebekendtgørelsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 39, stk. 1, at en udlænding ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra skal være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation. Denne regel gælder for alle udlændinge, uanset om de er visumpligtige eller visumfritagne.

Herudover følger det af udlændingelovens § 2 a, stk. 4, at visumkodeksen med senere ændringer gælder i Danmark. Det betyder, at visumkodeksens regler om rejsedokumenters tidsmæssige gyldighed, om tilstedeværelsen af tomme sider i rejsedokumentet og om krav til udstedelsestidspunktet finder anvendelse i forhold til visumpligtige udlændinge.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 2, er justitsministeren desuden bemyndiget til at fastsætte nærmere

regler om visum, bl.a. i relation til de betingelser, der kan fastsættes for visummet. Loven indeholder ikke en tilsvarende regel vedrørende visumfritagne udlændinge.

Schengengrænsekodeksens regler om grænsepassage er gennemført i dansk ret ved en ændring af udlændingelovens § 38, stk. 3, hvoraf det fremgår, at ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, alene må finde sted ved godkendte grænseovergangssteder (havne og lufthavne) og inden for disses åbningstid, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2.

6.2. De nye regler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013

Den 10. marts 2011 fremsatte Kommissionen forslag til forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen (Schengenkonventionen), Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 og (EF) nr. 539/2001 (forordningen om ensartet udformning af visa og visumforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 og (EF) Nr. 810/2009 (VIS-forordningen og visumkodeksen). Der henvises til KOM(2011) 118.

Forordningen er undertegnet og dermed vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 26. juni 2013.

Med forordningen gennemføres en ændring af Schengengrænsekodeksen, hvorved der indføres en ny metode til beregning af kortvarige ophold i Schengenlandene.

Der gennemføres desuden en ændring af Schengengrænsekodeksens bestemmelser om krav til rejsedokumenter, der indebærer, at visumfritagne udlændinge – ligesom visumpligtige udlændinge – skal være i besiddelse af et rejsedokument, som er gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte udrejse af Schengenområdet, og som er udstedt inden for de seneste ti år.

Endvidere indeholder forordningen nogle sproglige justeringer af Schengengrænsekodeksen som følge af ikrafttrædelsen af bl.a. Lissabon-traktaten og udsendelsesdirektivet (direktiv nr. 2008/115 (EF) om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold), nogle redaktionelle ændringer af reglerne om grænsepassage samt mindre ændringer af nogle bestemmelser vedrørende skiltning, stempling af rejsedokumenter mv.

Herudover gennemføres en række ændringer af andre EU-retsakter, således at definitionen af et kortvarigt ophold bringes i overensstemmelse med de nye regler i Schengengrænsekodeksen.

6.2.1. Ny metode til beregning af kortvarige ophold

Forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. introducerer en ny metode til beregning af kortvarige ophold.

Det følger således af den nye affattelse af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, at et kortvarigt ophold defineres som et ophold *"i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning"*.

Det fremgår endvidere af en ny bestemmelse i Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1a, at *"den første opholdsdag på medlemsstaternes område [anses] som indrejsedatoen, og den sidste opholdsdag på medlemsstaternes område anses som udrejsedatoen. "* Med andre ord medregnes både indrejsedagen og udrejsedagen i et opholds varighed.

Herudover fremgår det af samme bestemmelse, at ophold på grundlag af opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke indgår i beregningen af et opholds varighed.

De nye regler om beregning af kortvarige ophold ændrer ikke ved længden af et kortvarigt ophold, men præciserer alene, at et kortvarigt ophold kan vare op til 90 dage – og ikke tre måneder.

Reglerne indebærer derimod en væsentlig materiel ændring i forhold til beregningen af ophold for udlændinge, der tidligere har været i Schengenområdet, og som ønsker at indrejse igen. I disse tilfælde skal beregningen ikke længere foretages med udgangspunkt i udlændingens første indrejse på medlemsstaternes område og de derpå følgende halvårsperioder, men alene på grundlag af antallet af opholdsdage inden for de seneste 180 dage. Reglerne indebærer således, at udlændingen på et hvilket som helst tidspunkt i retrospekt højst må have haft 90 dages ophold i Schengenområdet inden for de seneste 180 dage.

Reglen om, at der ved beregningen af et opholds varighed ikke skal ske fradrag for den tid, som en udlænding har opholdt sig i et Schengenland på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum, indebærer desuden en ændring i forhold til de gældende danske regler, hvorefter det alene er ophold på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum i andre Schengenlande, der ikke skal medgå ved beregningen af et tilladt kortvarigt ophold. Den nye regel betyder, at en udlænding principielt kan få udstedt visum til et Schengenland i umiddelbar forlængelse af et ophold med opholdstilladelse eller langtidsvisum udstedt af samme Schengenland.

Schengengrænsekodeksen finder både anvendelse på udlændinge med opholdstilladelse i et Schengenland, udlændinge med langtidsvisum i et Schengenland, visumfritagne udlændinge og visumpligtige udlændinge, der er i besiddelse af et Schengenvisum.

Den nye definition af kortvarige ophold er ligeledes gengivet i den nye affattelse af visumkodeksens artikel 2, nr. 2, litra a, hvorefter et visumophold højst kan strække sig over *"90 dage inden for en periode på 180 dage"*. Der henvises således ikke længere til datoen for udlændingens første indrejse som grundlag for beregningen.

Forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. indeholder yderligere en række konsekvensændringer af forskellige EU-retsakter, hvor definitionen af kortvarige ophold er gengivet eller forudsat. Ud over ændringer i Schengengrænsekodeksen, Schengenkonventionen og visumkodeksen omfatter forordningen tillige ændringer af visumforordningen, forordningen om ensartet udformning af visa og VIS-forordningen.

6.2.2. Krav til rejsedokumenters gyldighed

Ved forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. ændres bestemmelsen i Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, idet der tilføjes nogle supplerende krav til rejsedokumenter. Det fremgår således, at rejsedokumentet skal være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område, og at det skal være udstedt inden for de seneste ti år.

For visumpligtige udlændinge følger disse krav allerede af visumkodeksen, og ændringen er derfor kun af praktisk betydning for udlændinge, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse i Danmark.

6.2.3. Ændringer af Schengengrænsekodeksen i øvrigt

Ved forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. ændres Schengengrænsekodeksens artikel 4 om passage af de ydre grænser ved godkendte grænseovergangssteder, således at undtagelserne vedrørende lystsejlads, kystfiskeri og sømænd udgår.

I stedet indsættes en ny bestemmelse om, at der kan gøres undtagelse fra reglen i artikel 4, stk. 1, i overensstemmelse med de specifikke regler i artikel 18 og 19 sammenholdt med bilag VI og VII.

Endvidere ændres artikel 18 og 19 samt bilag VI og VII, således at det fremgår, at bilag VI og VII bl.a. kan indeholde undtagelser fra reglerne om grænsepassage i artikel 4.

Da beskrivelsen af undtagelserne vedrørende lystsejlads, kystfiskeri og sømænd i den nye version af bilag VI og VII indholdsmæssigt svarer til de nuværende bestemmelser i Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, er der alene tale om en ændring af redaktionel karakter.

6.2.4. Ikrafttrædelsesbestemmelser

Forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. træder i kraft den 19. juli 2013 i forhold til de øvrige Schengenlande, som forordningen er rettet til, jf. forordningens artikel 7.

Reglerne om beregning af kortvarige ophold finder anvendelse i de øvrige Schengenlande fra den 18. oktober 2013.

Forordningen indeholder ingen overgangsbestemmelser for personer, der inden forordningens ikrafttræden er indrejst eller er meddelt visum efter den hidtidige beregningsmetode.

6.3. Forordningens gennemførelse i dansk ret

Som omtalt i afsnit 3.1.1.1 indtrådte Danmark i Schengensamarbejdet i marts 2001. Danmark deltager fuldt ud i det praktiske samarbejde, men som følge af Danmarks forbehold om EU's samarbejde om retlige og indre anliggender deltager Danmark ikke i vedtagelsen af retsakter inden for Schengensamarbejdet. Danmark kan dog ensidigt beslutte at gennemføre retsakter, der udgør en videreudvikling af Schengenreglerne, hvorefter Danmark er folkeretligt forpligtet af reglerne, jf. nærmere nedenfor.

Forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. har hjemmel i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 77, stk. 2.

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union (TEU), deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i TEUF.

Ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette afsnit, bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Ifølge protokollens artikel 4 kan Danmark inden 6 måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om et forslag til udbygning af Schengenreglerne, træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre denne foranstaltning i sin nationale lovgivning.

Det fremgår af præamblen til forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv., at der er tale om en retsakt til udbygning af Schengenreglerne.

Hvis Danmark beslutter at gennemføre forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv., vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af forordningen.

6.4. Justitsministeriets overvejelser

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet taler for, at Danmark gennemfører forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. i dansk ret.

Forordningen indebærer, at der indføres en ny beregningsmetode ved beregning af kortvarige visumophold og visumfrie ophold.

Idet en udlændings ret til indrejse og ophold som udgangspunkt gælder for alle Schengenlandene, taler hensynet til den praktiske administration såvel som hensynet til borgernes muligheder for at kunne overskue deres rettigheder med betydelig styrke for, at alle Schengenlandene anvender den samme beregningsmetode ved fastlæggelsen af, hvor længe en udlænding kan opholde sig i Schengenområdet på et kortvarigt ophold.

Det foreslås på den baggrund, at reglerne i udlændingelovens §§ 2 b, 3 og 4 om beregning af kortvarige ophold ændres i overensstemmelse med den nye definition i Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1-4 og 6-8.

På baggrund af den nye regel i Schengengrænsekodeksen om, at der ved beregningen af et opholds varighed ikke skal ske fradrag for den tid, som udlændingen har opholdt sig i et Schengenland på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum, foreslås det endvidere, at udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 4. pkt., § 3, stk. 1, 3. pkt., og § 4, stk. 2, ændres, således at der heller ikke skal ske fradrag for ophold i Danmark på de nævnte grundlag.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5 og 9.

På baggrund af ændringen af Schengengrænsekodeksens bestemmelser om krav til rejsedokumenter foreslås det herudover, at der i udlændingelovens § 39, stk. 3, tilføjes en bestemmelse, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om de indrejsebetingelser, som udlændinge, der ikke skal have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17.

Som følge af de redaktionelle ændringer af Schengengrænsekodeksens bestemmelser om grænsepassage foreslås det endvidere, at udlændingelovens § 38, stk. 3, ændres, således at der henvises til undtagelsesbestemmelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15.

De øvrige ændringer, der gennemføres ved forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv., har hovedsagelig karakter af præciseringer. Ændringerne er i vid udstrækning i overensstemmelse med gældende dansk ret, idet der bl.a. er tale om ajourføring af reglerne i overensstemmelse med visumkodeksen. Herudover omfatter forordningen nogle mindre ændringer vedrørende bl.a. grænsekontrol og stempling af rejsedokumenter. Disse regler er ikke gennemført ved lov i dansk ret og kan således ændres administrativt, idet justitsministeren har bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler på disse områder, jf. udlændingelovens § 38, stk. 4 og 7.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet vil forudsætte tilretninger af it-systemerne i Justitsministeriet og Udenrigsministeriet. Det skønnes i den forbindelse, at tilretningerne samlet vil indebære merudgifter i størrelsesordenen 4 mio. kr. på Justitsministeriets og Udenrigsministeriets områder. Merudgifterne vil blive finansieret inden for ministeriernes eksisterende rammer.

Forslaget går ud på, at de danske repræsentationer i udlandet får kompetence til at meddele afslag i alle sager, som kan oplyses tilstrækkeligt på stedet. Repræsentationernes afgørelser i disse sager skal anses for påklaget ex officio, og det er Udlændingestyrelsen, der skal være klageinstans i disse sager. Udlændingestyrelsen får i dag de samme sager forelagt med henblik på at meddele afslag, fordi repræsentationerne ikke pt. har afslagskompetence. Udlændingestyrelsen vil derfor ikke skulle behandle flere sager, men

Justitsministeriet vil ikke længere skulle være klageinstans i de sager, hvor repræsentationerne træffer afgørelsen i første instans.

Repræsentationerne skal fortsat forelægge de sager for Udlændingestyrelsen, hvor der er behov for yderligere oplysninger, som ikke er tilgængelige på repræsentationen. I disse tilfælde skal Udlændingestyrelsen således som hidtil behandle sagerne i første instans, og Justitsministeriet skal fortsat være klageinstans.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Det forventes, at forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet vil have visse positive erhvervsøkonomiske konsekvenser, men det nærmere omfang kan ikke vurderes.

9. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet har bl.a. til formål at gøre det danske visumsystem mere smidigt, mindre bureaukratisk og mere kompatibelt med de øvrige Schengenlande.

Målsætningen er således, at visumansøgerne (og deres herboende værter) vil kunne få en afgørelse hurtigere, hvis repræsentationerne får afslagskompetence i alle de sager, hvor der ikke er behov for yderligere undersøgelser af sagen ved myndighederne i Danmark.

Endvidere må det antages, at borgerne vil opleve visumsystemet som mindre bureaukratisk, hvis afgørelsen i en sag træffes af den samme myndighed, som har taget imod visumansøgningen. Kun i de tilfælde, hvor der er behov for yderligere undersøgelser i Danmark, vil sagerne således skulle sendes til Udlændingestyrelsen med henblik på afgørelse i første instans.

Det forventes desuden, at visumansøgerne vil opleve det som en forbedring, hvis de modtager afgørelsen på deres eget sprog, hvilket vil være en mulighed, hvis der træffes afgørelse på repræsentationerne ved brug af standardformularen fra visumkodeksens bilag VI.

Endelig er det forventningen, at ændringen vil forbedre Danmarks muligheder for at indgå repræsentationsaftaler med flere lande, idet nogle lande har tilkendegivet, at de kun vil indgå gensidige repræsentationsaftaler, hvor begge lande har kompetence til at meddele såvel positive som negative afgørelser på vegne af det andet land. Indgåelsen af flere repræsentationsaftaler vil kunne øge antallet af ansøgningssteder og dermed gøre det lettere for visumansøgerne at ansøge om visum til Danmark.

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

11. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har bl.a. til formål at gennemføre de ændringer i udlændingeloven, som er nødvendige for at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 om ændring af bl.a. Schengengrænsekodeksen.

Med forordningen gennemføres en ændring af bl.a. Schengengrænsekodeksen, hvorved der indføres en ny metode til beregning af kortvarige ophold i Schengenlandene.

Som følge af forbeholdet på området for retlige og indre anliggender har Danmark ikke deltaget i vedtagelsen af forordningen.

Da forordningen imidlertid udbygger Schengenreglerne, træffer Danmark, jf. protokollen om Danmarks

stilling, inden 6 måneder efter vedtagelsen af forordningen afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre forordningen i dansk ret.

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet taler for, at Danmark gennemfører forordningen i dansk ret. Da en udlændings ret til indrejse og ophold som udgangspunkt gælder for alle Schengenlandene, vil det således ikke være hensigtsmæssigt, at Danmark anvender andre regler end de andre Schengenlande, navnlig i relation til beregningen af et kortvarigt ophold.

Med vedtagelsen af lovforslaget giver Folketinget samtidig sit samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, til, at justitsministeren på Danmarks vegne i Rådet for Den Europæiske Union kan meddele, at Danmark har besluttet at gennemføre forordningen i dansk ret.

Regeringen vil inden for fristen på 6 måneder fra vedtagelsen af forordningen meddele Rådet, at der er fremsat et lovforslag med henblik på at gennemføre de bestemmelser, som følger af forordningen. Regeringen vil i den forbindelse bemærke, at der tages forbehold for Folketingets godkendelse. Såfremt lovforslaget vedtages, vil regeringen herefter meddele Rådet, at Danmark har gennemført forordningen i sin nationale lovgivning.

Forordningen vil i givet fald blive gennemført i dansk ret med ikrafttræden den 1. januar 2014. Forordningen træder i kraft i forhold til de øvrige Schengenlande, som forordningen er rettet til, den 19. juli 2013, jf. forordningens artikel 7. Reglerne om beregning af kortvarige ophold finder anvendelse i de øvrige Schengenlande fra den 18. oktober 2013.

12. Hørte myndigheder mv.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Sø- og Handelsretten, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Advokatrådet, Amnesty International, Beskæftigelsesrådet, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Skibsmæglerforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Industri, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Europabevægelse, Den Katolske Kirke i Danmark, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Flygtningenævnet, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HORESTA, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Landsorganisationen i Danmark og Retspolitisk Forening.

13. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ Mindreudgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet vil forudsætte tilretning af it-systemerne i Justitsministeriet og Udenrigsministeriet, hvilket anslås at medføre

		merudgifter i størrelsesordenen 4 mio. kr.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet vil indebære, at Justitsministeriet skal være klageinstans i et mindre antal visumsager.	Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet vil indebære, at Udlændingestyrelsen skal behandle nogle sager i første instans og andre som klageinstans.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet forventes at have visse positive erhvervsøkonomiske konsekvenser.	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Kan ikke vurderes.	Kan ikke vurderes.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget om ændret kompetencefordeling på visumområdet har bl.a. til formål at forkorte sagsbehandlingstiden, at gøre visumsystemet mindre bureaukratisk og at forbedre Danmarks muligheder for at indgå repræsentationsaftaler og dermed gøre det lettere at ansøge om visum til Danmark	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Ændringerne af visumreglerne skal ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeksen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen). Forslaget om ændring af metoden til beregning af kortvarige ophold har til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 om ændring af bl.a. Schengengrænsekodeksen.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 om ændring af bl.a. Schengengrænsekodeksen indføres en ny metode til beregning af tilladte kortvarige ophold i Schengenlandene.

Efter de tidligere regler blev et kortvarigt ophold som udgangspunkt defineret som et ophold i højst tre måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. Efter de nye regler i Schengengrænsekodeksen defineres et kortvarigt ophold som et ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.

Udlændingeloven indeholder en række bestemmelser, der bygger på den tidligere definition af kortvarige ophold. Disse bestemmelser foreslås derfor ændret i overensstemmelse med den nye definition.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 2 b, stk. 1, 1. pkt., indebærer, at en udlænding, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. Bestemmelsen bringes herved i overensstemmelse med den nye definition i Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4.

Til nr. 2

Ved de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt., § 2 b, stk. 2, 4. pkt., § 2 b, stk. 3, 1. pkt., § 2 b, stk. 3, 2. pkt., § 2 b, stk. 4, § 3, stk. 1, 2. pkt., § 3, stk. 1, 3. pkt., § 4, stk. 2, og § 27 b, stk. 3, 1. pkt., ændres definitionen af et kortvarigt ophold til et ophold i højst 90 dage i overensstemmelse med den nye definition i Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 3

Ved de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt., og § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ændres bestemmelserne, således at kortvarige ophold beregnes ud fra perioder på 180 dage – i stedet for halvår – i overensstemmelse med den nye definition i Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 4

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 2. pkt., og § 4, stk. 1, 3. pkt., har til formål at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med den nye definition af kortvarige ophold i Schengengrænsekodeksen.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at en udlænding, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4, stk. 1, 3. pkt., skal et Schengenvisum udstedes for højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 5

De nye regler om kortvarige ophold, som gennemføres med ændringen af Schengengrænsekodeksen, indebærer, at der ved beregningen af et opholds varighed ikke skal ske fradrag for den tid, som udlændingen har opholdt sig i et Schengenland på grundlag af en opholdstilladelse eller et langtidsvisum.

Efter de gældende regler i udlændingeloven er det alene ophold i andre Schengenlande, der ikke skal fradrages i opholdets varighed, hvorimod der skal ske fradrag for den tid, som udlændingen har opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse eller langtidsvisum.

De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 2 b, stk. 2, 4. pkt., og § 3, stk. 1, 3. pkt., indebærer, at der hverken skal ske fradrag for den tid, udlændingen har opholdt sig i Danmark eller i andre Schengenlande med opholdstilladelse eller langtidsvisum.

§ 2 b, stk. 2, vedrører udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, mens § 3, stk. 1, vedrører udlændinge, der er fritaget for visum.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4.

Til nr. 6

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 2 b, stk. 3, har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med den nye definition af kortvarige ophold i Schengengrænsekodeksen.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 3, indebærer, at en udlænding, der har et langtidsvisum i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 7

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 3, stk. 1, 1. pkt., har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med den nye definition af kortvarige ophold i Schengengrænsekodeksen.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, indebærer, at en udlænding, der er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4.

Til nr. 8

Ved den foreslåede ændring af udlændingelovens § 3, stk. 1, 2. pkt., ændres bestemmelserne, således at kortvarige ophold beregnes ud fra perioder på 180 dage – i stedet for ”6-måneders-perioder” – i overensstemmelse med den nye definition i Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 9

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4, stk. 2, indebærer, at der ved beregningen af et kortvarigt ophold i forbindelse med udstedelse af Schengenvisum hverken skal ske fradrag for den

tid, udlændingen har opholdt sig i Danmark eller i andre Schengenlande med opholdstilladelse eller langtidsvisum.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2 og 6.4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 10

Efter de gældende regler i udlændingeloven kan en udlænding ikke få visum i en periode på 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig uden fornøden tilladelse i Danmark eller et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. Der henvises til udlændingelovens § 4 c, stk. 1.

Dog kan der meddeles visum, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det i visummet angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen ikke har haft mulighed for at udrejse til tiden som følge af strejker, vejrliget eller sygdom. Endvidere kan der meddeles visum i visse tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at udlændingens overskridelse af det udstedte visum beror på en undskyldelig misforståelse af visummets gyldighed. Endelig kan der meddeles visum, hvis udlændingen dokumenterer, at der foreligger ganske særlige grunde. Ganske særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis den herboende vært lider af livstruende sygdom, eller hvis udlændingen ansøger om visum med henblik på at deltage i et nærtstående familiemedlems begravelse. Der henvises til udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 c, stk. 2, udvides begrebet "ganske særlige grunde" i forhold til hidtidig praksis, således at reglerne om karens som følge af visumoverskridelser kan fraviges, hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum ville udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Bestemmelsen giver herved myndighederne mulighed for at fravige karensreglerne i sager om visumoverskridelser, hvis proportionalitetsbetragtninger med stor vægt taler imod, at udlændingen pålægges karens.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 5.2.1 og 5.3.

Til nr. 11

Efter de gældende regler i udlændingeloven kan en udlænding ikke få visum i en periode på 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen her i landet ansøger om opholdstilladelse. Der henvises til udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3.

Dog kan der meddeles visum, hvis der er tale om bestemte typer af opholdstilladelse, der er opregnet i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 1-5, eller hvis hensyn af humanitær karakter taler afgørende imod, at udlændingen pålægges karens, jf. § 4 c, stk. 4, nr. 6.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 5, vil indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, føre til, at udlændingen pålægges 5 års karens, hvis ansøgningen resulterer i et afslag. Hvis ansøgningen derimod bliver imødekommet, vil udlændingen ikke blive pålagt karens.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 5, indebærer, at undtagelsen fra karensreglerne skal gælde for udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, uanset om ansøgningen bliver imødekommet eller afslået.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 5.2.2 og 5.3.

Til nr. 12

Efter de gældende regler i udlændingeloven vil en udlænding blive pålagt 5 års karens, hvis den pågældende indgiver ansøgning om andre former for opholdstilladelse end de typer, der er opregnet i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 1-5. Dette gælder, uanset om udlændingen opfylder betingelserne for at få en sådan opholdstilladelse, og uanset om udlændingen udrejser i overensstemmelse med sit visum. Der henvises til udlændingelovens § 4 c, stk. 3 og 4.

Den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 6, indebærer, at indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse under et visumophold ikke længere skal føre til, at udlændingen pålægges karens, hvis den pågældende efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 5.2.3 og 5.3.

Til nr. 13

Ved lov nr. 1334 af 19. december 2008 blev der med virkning fra den 1. juli 2009 indført en forhåndsgodkendelsesordning, hvorefter danske virksomheder kan forhåndsgodkendes til at modtage forretningsbesøg af visumpligtige udlændinge. I den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4 d er der fastsat regler om inddragelse af meddelte forhåndsgodkendelser.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, stk. 1, præciseres det, at det er Udlændingestyrelsen, der kan forhåndsgodkende virksomheder i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, stk. 2, viderefører den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 4 d om inddragelse af forhåndsgodkendelser med uændret indhold.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, stk. 3, fastslår, at det er de danske repræsentationer i udlandet, der kan akkreditere virksomheder i udlandet med henblik på at sende visumpligtige medarbejdere til Danmark på forretningsrejser.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, stk. 4, er det endvidere repræsentationerne, der træffer afgørelse om inddragelse af meddelte akkrediteringer.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Til nr. 14

Der er tale om en ændring i forbindelse med lovforslagets § 1, nr. 20, om ændring af kompetencefordelingen på visumområdet.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e, stk. 1, fastslår, at repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum i nogle tilfælde kan meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular. Det forudsættes i den forbindelse, at repræsentationerne – i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 32 – benytter en blanket svarende til den standardformular, der er optrykt som bilag VI til visumkodeksen. Spørgsmålet om begrundelse af afgørelserne reguleres herefter af dette regelgrundlag og ikke af forvaltningsloven.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e, stk. 2, skal reglerne om meddelelse af afgørelser alene ved brug af en standardformular ikke finde anvendelse for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, idet der for disse udlændinge kun kan fastsættes begrænsninger i retten til fri bevægelighed

og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og idet negative afgørelser over for disse udlændinge skal indeholde en fuldstændig begrundelse.

Ved den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e, stk. 3, bemyndiges justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde repræsentationerne kan meddele afslag mv. alene ved brug af en standardformular. Det forudsættes i den forbindelse, at repræsentationerne alene benytter en standardformular, medmindre justitsministeren har bestemt, at den pågældende type af afgørelse skal indeholde en fuldstændig begrundelse i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 19, hvorefter repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum i nogle tilfælde kan påklages til Udlændingestyrelsen, mens afgørelserne i andre tilfælde anses for påklaget ex officio. Set i sammenhæng indebærer de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 4 e og § 46 a, stk. 8, at der vil være almindelig adgang til at påklage en repræsentations afgørelse i sager, hvor afgørelsen fuldt ud opfylder forvaltningslovens krav til begrundelsens indhold, mens afgørelser, der meddeles ved brug af visumkodeksens standardformular, vil blive anset for påklaget ex officio.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.3 og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19 og 20.

Til nr. 15

Der er tale om en ændring af en henvisning til Schengengrænsekodeksens bestemmelser om grænsepassage i konsekvens af redaktionelle ændringer af Schengengrænsekodeksen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.2.3 og 6.4.

Til nr. 16

Der er tale om en ændring i forbindelse med lovforslagets § 1, nr. 20, om ændring af kompetencefordelingen på visumområdet.

Ved den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 2, 2. pkt., udvides justitsministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler på visumområdet, således at der også kan fastsættes nærmere regler om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 17

Ved den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 3, 4. pkt., bemyndiges justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig her i landet, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Ændringen skal gøre det muligt at gennemføre en ændring af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, i dansk ret.

Ved den nye bestemmelse i Schengengrænsekodeksen indføres der et krav om, at et rejsedokument skal være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område, og at det skal være udstedt inden for de seneste ti år. For visumpligtige udlændinge følger disse krav allerede

af visumkodeksen, og ændringen er derfor kun af praktisk betydning for udlændinge, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 3, 4. pkt., skal gøre det muligt for justitsministeren at fastsætte nærmere regler om de grundlæggende betingelser, herunder betingelserne knyttet til rejsedokumenter, som visumfritagne udlændinge og udlændinge med opholdstilladelse eller langtidsvisum i andre Schengenlande skal opfylde for at indrejse og opholde sig i Danmark.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.4.

Til nr. 18

Der er tale om en konsekvensændring af de nye bestemmelser i udlændingelovens § 4 d, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, vedrørende akkreditering af virksomheder i udlandet og inddragelse af meddelte akkrediteringer.

Efter § 46, stk. 1, træffes afgørelser efter udlændingeloven som udgangspunkt af Udlændingestyrelsen. Bestemmelsen opregner dog samtidig en række undtagelser fra dette udgangspunkt.

Ved den foreslåede ændring af § 46, stk. 1, tilføjes der en henvisning til de nye bestemmelser i udlændingelovens § 4 d, stk. 3 og 4, i oplistningen af undtagelser, idet afgørelser efter disse bestemmelser skal træffes af de danske repræsentationer.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 19

Udlændingelovens § 46 a indeholder klageregler.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, skal ses i sammenhæng med de foreslåede regler i udlændingelovens § 4 d om en forhåndsgodkendelsesordning for virksomheder i Danmark og en akkrediteringsordning for virksomheder i udlandet, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, indebærer, at afgørelser om afslag på forhåndsgodkendelse eller akkreditering eller om inddragelse af en meddelt forhåndsgodkendelse eller akkreditering ikke kan påklages.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 13.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 8, har tilknytning til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 47, stk. 2, om ændring af kompetencefordelingen på visumområdet, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Bestemmelsen indebærer, at repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum i nogle tilfælde kan påklages til Udlændingestyrelsen, mens afgørelserne i andre tilfælde anses for påklaget ex officio.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, hvorefter repræsentationernes afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum i visse tilfælde kan meddeles ansøgeren ved brug af visumkodeksens standardformular.

De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 4 e og § 46 a, stk. 8, indebærer således, at der vil

være almindelig adgang til at påklage en repræsentations afgørelse i sager, hvor afgørelsen fuldt ud opfylder forvaltningslovens krav til begrundelsens indhold, mens afgørelser, der meddeles ved brug af visumkodeksens standardformular, vil blive anset for påklaget ex officio.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.3, og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14 og 20.

Til nr. 20

Efter de gældende regler i udlændingeloven kan der efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren gives danske repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2. I praksis er en række danske repræsentationer bemyndiget til at udstede visum, men repræsentationernes kompetence er begrænset til enten at afvise en visumansøgning på grund af formelle mangler eller at imødekomme ansøgningen. Repræsentationerne kan derimod ikke meddele afslag på en ansøgning om visum. Hvis en repræsentation vurderer, at der er behov for nærmere undersøgelser, eller at der bør meddeles afslag i en sag, forelægger repræsentationen sagen for Udlændingestyrelsen, som herefter træffer afgørelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 47, stk. 2, kan de danske repræsentationer bemyndiges til at træffe afgørelse i sager om visum. Bemyndigelsen er således ikke længere begrænset til udstedelse af visum, men giver også repræsentationerne adgang til at meddele afslag og til at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.3.

Til § 2

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Det betyder, at de nye regler om inddragelse af meddelte akkrediteringer og forhåndsgodkendelser efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 4 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden. Det samme gælder for reglerne om afskæring af klageadgangen i sager om akkreditering eller forhåndsgodkendelse, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

De nye regler i udlændingelovens § 4 c om tildeling af karensperioder, jf. lovforslagets § 1, nr. 10-12, finder anvendelse på en visumansøger, der overskrider visumbetingelserne efter lovens ikrafttræden, uanset om den pågældende har ansøgt om og er meddelt visum før lovens ikrafttræden.

De nye regler i udlændingelovens §§ 2 b, 3, 4 og 27 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 1-9, vedrørende den nye metode til beregning af kortvarige ophold finder ligeledes anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Forordningen om ændring af Schengengrænsekodeksen mv. indeholder ingen overgangsbestemmelser i relation til indførelsen af den nye beregningsmetode. For så vidt angår udlændinge, som på lovligt grundlag er indrejst i Danmark eller et andet Schengenland, og som opholder sig lovligt i Danmark eller et andet Schengenland på tidspunktet for lovens ikrafttræden, forudsættes det, at myndighederne udviser fleksibilitet i administrationen af reglerne. Det samme gælder for så vidt angår udlændinge, som på tidspunktet for lovens ikrafttræden er i besiddelse af et gyldigt Schengenvisum, der er udstedt inden lovens ikrafttræden.

Efter lovforslagets § 2, stk. 2, fastsætter justitsministeren tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 4 e, § 39, stk. 2, § 46 a, stk. 8, og § 47, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved lovforslagets

§ 1, nr. 14, 16, 19 og 20. Gennemførelsen af forslaget om en ændret kompetencefordeling på visumområdet forudsætter visse tilpasninger af det elektroniske visumsystem, og det er derfor ikke muligt at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet, før arbejdet med tilpasning af it-systemet er afsluttet.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 610/2013 af 26. juni 2013

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks), konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 og (EF) nr. 539/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 og (EF) nr. 810/2009

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Formålet med Unionens politik vedrørende de ydre grænser er at skabe en integreret forvaltning, der sikrer et højt og ensartet niveau for kontrol og overvågning, hvilket er en nødvendig følge af den frie bevægelighed for personer inden for Unionen og et grundlæggende aspekt af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Med henblik herpå bør der indføres fælles regler for standarder og procedurer for kontrol ved de ydre grænser under hensyntagen til, at nogle medlemsstater er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres ved deres ydre grænser. De regler, der indføres, bør bygge på princippet om solidaritet mellem medlemsstaterne.

(2) Personers frie bevægelighed inden for Schengenområdet er en af de vigtigste resultater i den europæiske integrationsproces. Den frie bevægelighed er en grundlæggende ret, og betingelserne for udøvelsen heraf er fastsat i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

(3) Afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser kræver fuld gensidig tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til deres evne til fuldt ud at gennemføre de ledsageforanstaltninger, der gør det muligt at ophæve kontrollen.

(4) Den 13. oktober 2006 trådte Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) i kraft.

(5) Efter flere års praktisk anvendelse har der vist sig at være behov for en række ændringer på grundlag af medlemsstaternes og Kommissionens praktiske erfaringer med anvendelsen af forordning (EF) nr. 562/2006, af resultaterne af Schengenevalueringerne samt af rapporter og anmodninger fra medlemsstaterne og af udviklinger i Unionens primære og afledte ret samt behov for afklaring og en mere effektiv kortlægning af kritiske tekniske problemstillinger.

(6) Kommissionens rapport af 21. september 2009 om, hvordan bestemmelserne om stempling af tredjelandsstatsborgeres rejsedokumenter fungerer, jf. artikel 10 og 11 i forordning (EF) nr. 562/2006, og

Kommissionens rapport af 13. oktober 2010 om anvendelse af afsnit III (De indre grænser) i forordning (EF) nr. 562/2006 indeholder konkrete forslag til tekniske ændringer af forordning (EF) nr. 562/2006.

(7) Nyligt vedtagne lovgivningsmæssige EU-retsakter, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold nødvendiggør visse ændringer af forordning (EF) nr. 562/2006.

(8) Samtidig bør visse bestemmelser i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ("konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen") ændres for at afspejle ændringerne i forordning (EF) nr. 562/2006 og den nuværende retlige situation.

(9) Ifølge sag C-241/05 Nicolae Bot mod Préfet du Val-de-Marne er der behov for at ændre de regler, der vedrører beregningen af varigheden af tilladte kortvarige ophold i Unionen. Klare, enkle og harmoniserede regler i alle retsakter, der vedrører dette spørgsmål, vil komme såvel rejsende som grænse- og visummyndigheder til gode. Forordning (EF) nr. 562/2006 og Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa og Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) og forordning (EF) nr. 810/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(10) Vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2011 af 25. oktober 2011 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (Frontex) ("agenturet") forbedrer den integrerede forvaltning af de ydre grænser og styrker yderligere agenturets rolle i overensstemmelse med Unionens mål om at udvikle en politik med henblik på en gradvis indførelse af begrebet integreret grænseforvaltning.

(11) For at tilpasse bestemmelserne i forordning (EF) nr. 562/2006 til TEUF bør beføjelsen til at vedtage retsakter, jf. artikel 290 i TEUF, delegeres til Kommissionen, for så vidt angår vedtagelse af yderligere foranstaltninger for overvågning samt ændring af bilagene til forordning (EF) nr. 562/2006. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(12) Målene for denne forordning, nemlig at foretage tekniske ændringer af de eksisterende regler i forordning (EF) nr. 562/2006 og konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen samt forordning (EF) nr. 1683/95, (EF) nr. 539/2001, (EF) nr. 767/2008 og (EF) nr. 810/2009 kan kun nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(13) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af

Schengenreglerne, som henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale.

(14) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, som henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF.

(15) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om dette lands associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, som henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU.

(16) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(17) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne; Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(18) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EF) nr. 562/2006

I forordning (EF) nr. 562/2006 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 ændres således:

a) Nr. 1), litra c), affattes således:

"c) medlemsstaternes søhavne og havne ved indre vandveje (floder og søer) for så vidt angår interne færgeruter".

b) Nr. 4) affattes således:

"4) "interne færgeruter": færgeforbindelse mellem de samme to eller flere havne på medlemsstaternes område, der ikke anløber havne beliggende uden for medlemsstaternes område, og som indebærer transport af passagerer og køretøjer i henhold til en offentliggjort fartplan"

c) Nr. 5) ændres således:

i) indledningen affattes således:

"5) "personer, der har ret til fri bevægelighed i

henhold til EU-retten":"

ii) i litra a), erstattes ordene "artikel 17, stk. 1" af ordene "artikel 20, stk. 1".

iii) i litra b), erstattes ordene "Fællesskabet og dets medlemsstater" af ordene "Unionen og dens

medlemsstater".

d) I nr. 6) erstattes ordene "artikel 17, stk. 1" af ordene "artikel 20, stk. 1".

e) Følgende nummer indsættes:

"8a) "fælles grænseovergangssted": grænseovergangssted placeret på enten en medlemsstats område eller et tredjelands område, hvor grænsevagter fra medlemsstaten og grænsevagter fra tredjelandet efter tur udfører ud- og indrejsekontrol efter deres nationale ret og i overensstemmelse med en bilateral aftale".

f) Nr. 15 affattes således:

"15) "opholdstilladelse":

a) alle opholdstilladelser, der udstedes af medlemsstaterne i henhold til den ensartede udformning, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere, og opholdskort, der udstedes i overensstemmelse med direktiv 2004/38/EF

b) alle andre dokumenter, der udstedes af en medlemsstat til tredjelandsstatsborgere, som giver opholdsret på den pågældende medlemsstats område, og som er meddelt og offentliggjort i henhold til artikel 34, med undtagelse af:

i) midlertidige tilladelser, der udstedes, mens en første ansøgning om opholdstilladelse, jf. litra a), eller en ansøgning om asyl behandles, og

ii) visa, der udstedes af medlemsstaterne i henhold til den ensartede udformning, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa.

g) Følgende nummer indsættes:

"18a) "offshorearbejder": en person, som arbejder på et offshoreanlæg, der er beliggende i territorialfarvandene eller inden for en af medlemsstaternes eksklusive økonomiske zoner som defineret i international havret, og som regelmæssigt vender tilbage til medlemsstaternes område ad sø- eller luftvejen".

2) I artikel 3 affattes litra a) således:

"a) rettigheder, der tilkommer personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten".

3) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 3a

Grundlæggende rettigheder

Ved anvendelsen af denne forordning handler medlemsstaterne i fuld overensstemmelse med den relevante EU-ret, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret om grundlæggende rettigheder"), de relevante dele af folkeretten, herunder konventionen om flygtninges retsstilling udfærdiget i Genève den 28. juli 1951 ("Genèvekonventionen"), forpligtelserne vedrørende adgang til international beskyttelse, navnlig nonrefoulementprincippet, og de grundlæggende rettigheder. I overensstemmelse med de generelle principper i EU-retten skal afgørelser, der træffes i henhold til denne forordning, vedtages på et individuelt grundlag. ".

4) Artikel 4, stk. 2, affattes således:

"2. Uanset stk. 1 kan der indføres undtagelser fra forpligtelsen til kun at passere de ydre grænser ved grænseovergangsstederne og inden for den normale åbningstid:

a) for personer eller grupper af personer, hvis det af særlige grunde er nødvendigt med henblik på lejlighedsvis passage af de ydre grænser uden for grænseovergangsstederne eller uden for den normale åbningstid, forudsat at de er i besiddelse af de tilladelser, der er nødvendige i henhold til national ret, og det ikke forstyrrer medlemsstaternes offentlige orden og indre sikkerhed. Medlemsstaterne kan fastsætte særlige ordninger i bilaterale aftaler. Generelle undtagelser i henhold til national ret og bilaterale aftaler meddeles Kommissionen, jf. artikel 34

b) for personer eller grupper af personer, der befinder sig i en uforudset nødsituation

c) i overensstemmelse med de specifikke regler i artikel 18 og 19 sammenholdt med bilag VI og VII. "

5) Artikel 5 ændres således:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Indledningen affattes således:

"1. For påtænkte ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, skal tredjelandsstatsborgere opfylde følgende indrejsebetingelser:"

ii) Litra a) affattes således:

"a) De skal være i besiddelse af et gyldigt rejsedokument, der giver indehaveren ret til grænsepassage, og dokumentet skal opfylde følgende betingelser:

i) det skal være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område. I begrundede hastetilfælde kan dette krav dog frafaldes.

ii) Det skal være udstedt inden for de seneste ti år. "

b) følgende stykke indsættes:

"1a. Med henblik på gennemførelse af stk. 1 anses den første opholdsdag på medlemsstaternes område som indrejsedatoen, og den sidste opholdsdag på medlemsstaternes område anses som udrejsedatoen. Ophold, der er givet tilladelse til i form af en opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold, indgår ikke i beregningen af varigheden af opholdet på medlemsstaternes område. "

c) Stk. 4 ændres således:

i) Litra a) affattes således:

"a) skal en tredjelandsstatsborger, der ikke opfylder samtlige betingelser i stk. 1, men som er i besiddelse af en opholdstilladelse eller et visum til langvarigt ophold, have tilladelse til indrejse på de øvrige medlemsstaters område med henblik på gennemrejse, således at vedkommende kan nå frem til den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet til langvarigt ophold, medmindre den pågældende er opført på den nationale liste over indberetninger i den medlemsstat, hvis ydre grænser den pågældende ønsker at passere, og indberetningen er ledsaget af en instruks om at nægte indrejse eller gennemrejse. "

ii) Litra b), første og andet afsnit, affattes således:

"b) kan en tredjelandsstatsborger, der opfylder betingelserne i stk. 1, undtagen litra b), og som møder op ved grænsen, få tilladelse til indrejse på medlemsstaternes områder, hvis der udstedes et visum ved grænsen i henhold til artikel 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

Medlemsstaterne udarbejder statistikker over visa, der udstedes ved grænsen, jf. artikel 46 i forordning (EF) nr. 810/2009 og bilag XII dertil.

6) Artikel 6, stk. 1, første afsnit, affattes således:

"1. Grænsevagterne skal under udførelsen af deres opgaver fuldt ud respektere den menneskelige værdighed, herunder navnlig når der er tale om sårbare personer. "

7) Artikel 7 ændres således:

a) I stk. 2 affattes andet, tredje og fjerde afsnit således:

"Som hovedregel finder den i første afsnit omhandlede minimumskontrol anvendelse på personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten.

Grænsevagterne kan imidlertid på ikkesystematisk grundlag i forbindelse med minimumskontrollen af personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, søge i nationale og europæiske databaser for at sikre sig, at personen ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel for medlemsstaternes indre sikkerhed, offentlige orden eller internationale forbindelser eller en trussel mod den offentlige sundhed.

For så vidt angår personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, må resultatet af sådanne søgninger ikke anfægte disses ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område efter direktiv 2004/38/EF. "

b) Stk. 5, første afsnit, affattes således:

"Uden at det berører andet afsnit, skal tredjelandsstatsborgere, der underkastes en indgående efterfølgende kontrol, skriftligt på et sprog, som de forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, eller på en anden effektiv måde, oplyses om formålet med og proceduren for en sådan kontrol. "

c) Stk. 6 affattes således:

"6. Kontrol af en person, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, foretages i henhold til direktiv 2004/38/EF. "

d) Følgende stykke tilføjes:

"8. Når artikel 4, stk. 2, litra a) eller b), finder anvendelse, kan medlemsstaterne også indføre undtagelser fra reglerne i nærværende artikel. "

8) Artikel 9 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

"2. a) Personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, kan benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del A ("EU, EØS, CH"). De kan også benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B1 ("visum ikke påkrævet") og del B2 ("alle pas").

Tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, jf. Rådets forordning (EF) nr. 539/2001, og tredjelandsstatsborgere, som har en gyldig opholdstilladelse eller et visum til langvarigt ophold, kan benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B1 ("visum ikke påkrævet"), til denne forordning. De kan også benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B2 ("alle pas"), til denne forordning.

b) Alle andre personer skal benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B2 ("alle pas").

Oplysningerne på de i litra a) og b) nævnte skilte kan anføres på det eller de sprog, som hver medlemsstat finder relevant.

Der er ikke pligt til at stille særskilte baner til rådighed, som er angivet med skiltet i bilag III, del B1 ("visum ikke påkrævet"). Medlemsstaterne beslutter under hensyn til de praktiske behov, om de vil gøre det, og i givet fald ved hvilke grænseovergangssteder. "

b) Stk. 5 udgår.

9) Artikel 10 ændres således:

a) Overskriften erstattes af følgende: "Stempling af rejsedokumenter".

b) Stk. 2 affattes således:

"2. Rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, som direktiv 2004/38/EF finder anvendelse på, men som ikke foreviser opholdskort som omhandlet i nævnte direktiv, stemples ved ind- og udrejse.

Rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, men som ikke foreviser opholdskort som omhandlet i direktiv 2004/38/EF, stemples ved ind- og udrejse. "

c) Stk. 3 ændres således:

i) I første afsnit tilføjes følgende litra:

"f) rejsedokumenter tilhørende togpersonale på internationale passager- og godstog

g) rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der fremviser et opholdskort som omhandlet i direktiv 2004/38/EF. "

ii) Andet afsnit affattes således:

"Anmoder en tredjelandsstatsborger herom, kan det undtagelsesvis undlades at anbringe ind- eller udrejsestempel, såfremt anbringelsen heraf kan medføre betydelige vanskeligheder for den pågældende. I så fald attesteres ind- eller udrejsen på et særskilt ark med angivelse af den pågældendes navn og pasnummer.

Dette ark udleveres til tredjelandsstatsborgeren. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan føre statistik over sådanne undtagelsestilfælde og kan fremsende disse statistikker til Kommissionen. "

10) Artikel 11 ændres således:

a) Stk. 3 affattes således:

"3. Hvis formodningen i stk. 1 ikke afkræftes, kan tredjelandsstatsborgeren sendes tilbage i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold og med national ret under overholdelse af nævnte direktiv.

b) Følgende stykke tilføjes:

"4. De relevante bestemmelser i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, hvis der ikke er påført et udrejsestempel. "

11) Artikel 12 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Hovedformålet med grænseovervågning er at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og træffe foranstaltninger mod personer, som har passeret grænsen ulovligt. En person, som har passeret en grænse ulovligt, og som ikke har ret til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område, pågribes og gøres til genstand for procedurer under overholdelse af direktiv 2008/115/EF. "

b) Stk. 5 affattes således:

"5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende yderligere foranstaltninger for overvågning. "

12) Artikel 13, stk. 5, affattes således:

"5. Medlemsstaterne indsamler statistisk materiale om antallet af personer, der er nægtet indrejse, grundene hertil, og nationaliteten på de personer, der er nægtet indrejse, samt om, ved hvilken type grænse (land, luft, sø) de er blevet nægtet indrejse, og indsender det statistiske materiale én gang om året til Kommissionen (Eurostat) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse.

13) Artikel 15, stk. 1, tredje afsnit, affattes således:

"Medlemsstaterne sikrer, at grænsevagterne er specialiserede og passende uddannede under hensyn til det fælles grundlæggende uddannelsesprogram for grænsevagter, der er fastsat og udformet af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser, som er oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004. Uddannelsesprogrammet skal indeholde specialuddannelse i at opdage og håndtere situationer vedrørende udsatte personer som f.eks. uledsagede mindreårige eller ofre for menneskehandel. Medlemsstaterne tilskynder med støtte fra Agenturet grænsevagterne til at lære de fremmedsprog, der er nødvendige for udførelsen af deres opgaver. "

14) Artikel 18, stk. 2, affattes således:

"Disse specifikke regler kan indeholde undtagelser fra artikel 4, 5 og 7-13"

15) Artikel 19, stk. 1, ændres således:

a) I første afsnit tilføjes følgende litra:

"g) redningstjenester, politi og brandvæsen samt grænsevagter

h) arbejdstagere på offshoreanlæg. "

b) Andet afsnit affattes således:

"Disse specifikke regler kan indeholde undtagelser fra artikel 4, 5 og 7-13".

16) Artikel 21, litra d), affattes således:

"d) en medlemsstats mulighed for i lovgivningen at indføre en forpligtelse for tredjelandsstatsborgere til at anmelde deres tilstedeværelse på dets område i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 22 i Schengen- konventionen"

17) Artikel 32 affattes således:

"Artikel 32

Ændringer af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende ændringer af bilag III, IV og VIII. "

18) Artikel 33 affattes således:

"Artikel 33

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 12, stk. 5, og artikel 32, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 19. juli 2013.

3. Den i artikel 12, stk. 5, og artikel 32 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold artikel 12, stk. 5, og artikel 32 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden

udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ. "

19) Artikel 34, stk. 1, ændres således:

a) litra a) affattes således:

"a) listen over opholdstilladelser med angivelse af, hvilke der er omfattet af henholdsvis artikel 2, nr. 15), litra a), og artikel 2, nr. 15), litra b), og medsender en model for de opholdstilladelser, der er omfattet af artikel 2, nr. 15), litra b). Når opholdskort er udstedt efter direktiv 2004/38/EF, skal dette specifikt angives, og der skal udsendes en model af opholdskort, der ikke er udstedt i overensstemmelse med den ensartede udformning, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002. "

b) følgende litra tilføjes:

"ea) undtagelser fra bestemmelserne vedrørende passage af de ydre grænser som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra a)

eb) de i artikel 10, stk. 3, omhandlede statistikker. "

20) Artikel 37, stk. 1, affattes således:

"Medlemsstaterne meddeler Kommissionen deres nationale bestemmelser vedrørende artikel 21, litra c) og d), de sanktioner, som er omhandlet i artikel 4, stk. 3, og bilaterale aftaler, som er tilladt i medfør af denne forordning. Senere ændringer i disse bestemmelser meddeles inden for en frist på fem arbejdsdage. "

21) Bilag III, IV, VI, VII og VIII til forordning (EF) nr. 562/2006 ændres som angivet i bilag I til nærværende forordning.

Artikel 2

Ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen

I konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen foretages følgende ændringer:

1) I artikel 18, stk. 1, erstattes ordene "tre måneders" af ordene "90 dages".

2) Artikel 20 ændres således:

a) I stk. 1, erstattes ordene "tre måneder i løbet af en seksmåneders periode regnet fra datoen for første indrejse" af ordene "90 dage inden for en periode på 180 dage".

b) I stk. 2, erstattes ordene "tre måneder" af ordene "90 dage".

3) Artikel 21 ændres således:

a) I stk. 1 erstattes ordene "tre måneder" af ordene "90 dage inden for en periode på 180 dage"

b) Stk. 3 udgår.

4) Artikel 22 affattes således:

"Artikel 22

En udlænding, der er indrejst lovligt i en af de kontraherende parters område, kan på hver enkelt kontraherende parts betingelser forpligtes til at melde sig til de kompetente myndigheder hos den kontraherende part, i hvis område den pågældende indrejser. Hver enkelt kontraherende part kan vælge, om udlændinge skal melde sig ved indrejsen eller inde i landet senest tre arbejdsdage efter indrejsen i den pågældende kontraherende parts område. "

5) Artikel 136 ophæves.

Artikel 3

Ændring af forordning (EF) nr. 1683/95

Artikel 5 i forordning (EF) nr. 1683/95 affattes således:

"Artikel 5

Ved anvendelsen af denne forordning forstås ved "visum", et visum som defineret i artikel 2, nr. 2), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

Artikel 4

Ændring af forordning (EF) nr. 539/2001

I forordning (EF) nr. 539/2001 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1, stk. 2, affattes første afsnit således:

"Statsborgere fra tredjelande, der er opført på listen i bilag II, er fritaget for det i stk. 1 omhandlede krav i forbindelse med ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage".

2) Artikel 2 affattes således:

"Artikel 2

Ved anvendelsen af denne forordning forstås ved "visum", et visum som defineret i artikel 2, nr. 2), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

Artikel 5

Ændring af forordning (EF) nr. 767/2008

Artikel 12, stk. 2, litra a), nr. iv) i forordning (EF) nr. 767/2008 affattes således:

"iv) har allerede opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed. ".

Artikel 6

Ændringer af forordning (EF) nr. 810/2009

I forordning (EF) nr. 810/2009 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 1, affattes således:

"1. Ved denne forordning fastsættes procedurer og betingelser for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage. "

2) Artikel 2, nr. 2, litra a), affattes således:

"a) transit gennem eller et forventet ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage"

3) Artikel 25, stk. 1, litra b), affattes således:

"b) når der af årsager, som konsulatet finder begrundede, udstedes et nyt visum med henblik på et ophold, der skal foretages inden for samme periode på 180 dage, til en ansøger, som inden for den pågældende periode på 180 dage allerede har fået ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed til et ophold på 90 dage. "

4) Artikel 32, stk. 1, litra a), nr. iv), affattes således:

"iv) allerede har opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed"

5) Bilag VI, VII og XI til forordning (EF) nr. 810/2009 ændres i overensstemmelse med bilag II til nærværende forordning.

Artikel 7

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 19. juli 2013.

Artikel 1, nr. 5, litra a), nr. i), artikel 1, nr. 5, litra b), artikel 2, nr. 1) og 2), artikel 2, nr. 3, litra a), artikel 3, 4, 5 og 6 og bilag I, punkt 3 og bilag II anvendes fra den 18. oktober 2013.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

BILAG I

I bilagene til forordning (EF) nr. 562/2006 foretages følgende ændringer:

1) I bilag III foretages følgende ændringer:

a) Del B affattes således:

"DEL B1: "visum ikke påkrævet"

DEL B2: "alle pas".

b) I del C indsættes følgende skilte mellem skiltene "EU, EØS, CH" og "ALLE PAS":

2) Bilag IV, punkt 3, første afsnit, affattes således:

"3. Når tredjelandsstatsborgere, der er visumpligtige, rejser ind og ud, anbringes stemplet som hovedregel på den modstående side til den, hvorpå visummet er anbragt. "

3) I bilag V, Del B, "Standardformular for nægtelse af indrejse ved grænsen", affattes litra f) således:

" . (F) den pågældende har allerede opholdt sig 90 dage inden for den forudgående periode på 180 dage på Den Europæiske Unions medlemsstaters område".

4) I bilag VI foretages følgende ændringer:

a) Punkt 1 ændres således:

i) I punkt 1.1. tilføjes følgende punkt:

"1.1.4. Fælles grænseovergangssteder

1.1.4.1. Medlemsstaterne kan indgå eller opretholde bilaterale aftaler med tilgrænsende tredjelande vedrørende etableringen af fælles grænseovergangssteder, hvor grænsevagter fra medlemsstaten og grænsevagter fra tredjelandet efter tur udfører ind- og/eller udrejsekontrol efter deres nationale ret på den anden parts område. Fælles grænseovergangssteder kan være placeret på enten en medlemsstats område eller tredjelandets område.

1.1.4.2. Fælles grænseovergangssteder placeret på en medlemsstats område: Bilaterale aftaler om etablering af fælles grænseovergangssteder på en medlemsstats område skal indeholde en tilladelse til, at grænsevagter fra et tredjeland kan udføre deres opgaver i den pågældende medlemsstat under overholdelse af følgende principper:

a) International beskyttelse: En tredjelandsstatsborger, der anmoder om international beskyttelse på en medlemsstats område, har adgang til de relevante procedurer i medlemsstaten i overensstemmelse med gældende EU-ret på asylområdet.

b) Arrestation af en person eller beslaglæggelse af ejendom: Hvis tredjelandets grænsevagter bliver opmærksomme på forhold, der giver anledning til arrestation af en person eller beslaglæggelse af ejendom, underretter de medlemsstatens myndigheder om disse forhold, og medlemsstatens myndigheder sikrer en passende opfølgning heraf i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten uanset den pågældende persons nationalitet.

c) Personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, og som indrejser på Unionens område: Tredjelandets grænsevagter må ikke forhindre personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, i at indrejse på Unionens område. Hvis der er forhold, der begrunder, at en person nægtes udrejse fra det pågældende tredjeland, underretter tredjelandets grænsevagter medlemsstatens myndigheder om disse forhold, og medlemsstatens myndigheder sikrer en passende opfølgning heraf i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten.

1.1.4.3. Fælles grænseovergangssteder placeret på et tredjelands område: Bilaterale aftaler om etablering af fælles grænseovergangssteder på et tredjelands område skal indeholde en tilladelse til, at grænsevagter

fra en medlemsstat kan udføre deres opgaver i det pågældende tredjeland. Ved anvendelsen af denne forordning anses al kontrol, der udføres af medlemsstaternes grænsevagter ved et fælles grænseovergangssted på et tredjelands område, for at være udført på den pågældende medlemsstats område. Medlemsstaternes grænsevagter udfører deres opgaver i henhold til forordning (EF) nr. 562/2006 og under overholdelse af følgende principper:

a) International beskyttelse: En tredjelandsstatsborger, der er kommet igennem tredjelandets grænsevagters udrejsekontrol og derefter anmoder medlemsstatens grænsevagter i tredjelandet om international beskyttelse, har adgang til den relevante medlemsstats procedurer i overensstemmelse med gældende EU-ret på asylområdet. Tredjelandets myndigheder skal acceptere den pågældende persons overførsel til medlemsstatens område.

b) Arrestation af en person eller beslaglæggelse af ejendom: Hvis medlemsstatens grænsevagter bliver opmærksomme på forhold, der giver anledning til at arrestere en person eller anbringe den pågældende i varetægt eller til at beslaglægge ejendom, handler de i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten. Tredjelandets myndigheder skal acceptere den pågældende persons eller genstands overførsel til medlemsstatens område.

c) Adgang til it-systemer: Medlemsstaternes grænsevagter skal kunne anvende informationssystemer, der behandler personoplysninger, jf. artikel 7. Medlemsstaterne skal have mulighed for at iværksætte de i henhold til EU-retten fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger til at beskytte personoplysninger mod hændelig eller ulovlig tilintetgørelse, hændeligt tab, forringelse, ubeføjet udbredelse eller ikkeautoriseret adgang, herunder adgang for tredjelandes myndigheder.

1.1.4.4. Før en medlemsstat indgår eller ændrer en bilateral aftale med et tilgrænsende tredjeland om fælles grænseovergangssteder, rådfører den sig med Kommissionen om foreneligheden af aftalen med EU-retten. Allerede eksisterende bilaterale aftaler meddeles Kommissionen senest den 20. januar 2014.

Hvis Kommissionen finder aftalen uforenelig med EU-retten, underretter Kommissionen den pågældende medlemsstat. Medlemsstaten træffer alle passende foranstaltninger til, at aftalen inden for en rimelig frist ændres på en sådan måde, at de dele, som er konstateret uforenelige, fjernes. "

ii) Punkt 1.2.1. og 1.2.2. affattes således:

"1.2.1. Både togpassagerer og togpersonale i tog, der passerer de ydre grænser, herunder godstog og tomme tog, kontrolleres. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler om, hvordan denne kontrol skal foretages, under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4. Denne kontrol skal udføres på en af følgende måder:

— på den første ankomstbanegård eller den sidste afgangsbanegård på medlemsstatens område

— på toget på strækningen mellem den sidste afgangsbanegård i tredjelandet og den første ankomstbanegård i medlemsstaten eller omvendt

— på den sidste afgangsbanegård eller den første ankomstbanegård på tredjelandets område.

1.2.2. For at lette trafikken med højhastighedspassagertog kan de medlemsstater, som toget kører igennem fra tredjelande, efter fælles overenskomst med de pågældende tredjelande under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4., også beslutte, at indrejsekontrollen af personer i tog fra tredjelande udføres på en af følgende måder:

— på de banegårde i et tredjeland, hvor passagererne stiger på toget

— på de banegårde på medlemsstaternes område, hvor passagererne stiger af toget

— i toget på strækningen mellem banegårdene på et tredjelands område og banegårdene på medlemsstatens område, såfremt passagererne bliver i toget. "

b) Punkt 3.1. affattes således:

"3.1. Generelle retningslinjer for ind- og udrejsekontrol i forbindelse med skibstrafik

3.1.1. Kontrol med skibe gennemføres i anløbs- eller afsejlingshavnen eller på et dertil indrettet område i umiddelbar nærhed af fartøjet eller om bord på skibet i territorialfarvandene som defineret i De Forenede Nationers havretskonvention. Medlemsstaterne kan indgå aftaler, i henhold til hvilke kontrollen også kan udføres under rejsen eller ved skibets ankomst eller afrejse på tredjelandets område, under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4.

3.1.2. Skibsføreren, skibsagenten eller en hvilken som helst anden person, der har fået tilladelse hertil af skibsføreren eller er godkendt på en måde, der er acceptabel for den berørte offentlige myndighed (i begge tilfælde herefter benævnt "skibsføreren"), opstiller en liste over besætningen og eventuelle passagerer, som skal indeholde de oplysninger, der kræves i formular 5 (besætningsliste) og 6 (passagerliste) i konvention om lettelse af international samfærdsel ad søvejen (FAL-konventionen) samt om nødvendigt visumnummeret eller opholdstilladelsens nummer:

— senest 24 timer før ankomsten i havn eller

— senest på det tidspunkt, hvor skibet afgår fra den foregående havn, hvis rejsen varer mindre end 24 timer, eller

— hvis anløbshavnen er ukendt eller ændres under rejsen, da så snart denne oplysning foreligger.

Skibsføreren sender listen/listerne til grænsevagterne eller, hvis det er fastsat i national ret, til andre relevante myndigheder, som straks fremsender listen eller listerne til grænsevagterne. "

3.1.3. Grænsevagterne eller de i punkt 3.1.2. nævnte myndigheder sender en kvittering (en undertegnet kopi af listen eller listerne eller en elektronisk kvittering for modtagelsen) til skibsføreren, som på anmodning skal fremlægge den, når skibet er i havn.

3.1.4. Skibsføreren giver straks de kompetente myndigheder meddelelse om eventuelle ændringer i besætningens sammensætning eller antallet af passagerer.

Endvidere giver skibsføreren straks og inden for fristen i punkt 3.1.2. de kompetente myndigheder meddelelse om blinde passagerer om bord. Disse forbliver dog under skibsførerens ansvar.

Uanset artikel 4 og 7 foretages der ikke systematisk grænsekontrol af de personer, der forbliver om bord. Grænsevagterne foretager dog kun en gennemsøgning af skibet og kontrol af personer, der forbliver om bord, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

3.1.5. Skibsføreren underretter rettidigt og i henhold til gældende bestemmelser i den pågældende havn de kompetente myndigheder om skibets afrejse. "

c) Punkt 3.2. ændres således:

i) Punkt 3.2.1. affattes således:

"3.2.1. Krydstogtsskibets skibsfører meddeler de kompetente myndigheder krydstogtets rute og program, så snart disse er fastlagt og senest inden udløbet af fristen i punkt 3.1.2. "

ii) Punkt 3.2.2, andet afsnit, affattes således:

"Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring. "

iii) I punkt 3.2.3., litra a), og punkt 3.2.3., litra b), erstattes ordene "punkt 3.2.4. " af ordene "punkt 3.1.2. "

iv) Punkt 3.2.3., litra e), andet afsnit, affattes således:

"Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring. "

v) Punkt 3.2.4. udgår.

vi) I punkt 3.2.9. udgår andet afsnit.

vii) I punkt 3.2.10. tilføjes følgende litra:

"i) Punkt 3.1.2. (pligt til at indsende en passager- og besætningsliste) finder ikke anvendelse. Hvis der skal udarbejdes en liste over de ombordværende i henhold til Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater, skal skibsføreren sende de kompetente myndigheder i ankomsthavnen på medlemsstaternes område en kopi af denne liste senest tredive minutter efter skibets afgang fra en havn i et tredjeland.

viii) Følgende punkt tilføjes:

"3.2.11. Hvis en færge, der kommer fra et tredjeland, som anløber mere end én havn på medlemsstaternes område, tager passagerer om bord kun for den resterende strækning på dette område, underkastes disse passagerer udrejsekontrol i afgangshavnen og indrejsekontrol i anløbshavnen.

Kontrollen af personer, der under disse anløb allerede befinder sig om bord på færgen og ikke er gået om bord på medlemsstaternes område, gennemføres i ankomsthavnen. Den omvendte procedure finder anvendelse, når bestemmelseslandet er et tredjeland. "

ix) Følgende punkt med overskrift tilføjes:

" Cargoforbindelser mellem medlemsstater

3.2.12. Uanset artikel 7 gennemføres der ingen grænsekontrol af cargoforbindelser mellem de samme to eller flere havne på medlemsstaternes område, der ikke anløber havne beliggende uden for medlemsstaternes område, og som indebærer transport af varer.

Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når det er berettiget på grundlag af en risikovurdering vedrørende den indre sikkerhed og ulovlig indvandring. "

5) I bilag VII foretages følgende ændringer:

a) I punkt 3 affattes punkt 3.1. og 3.2. således:

"Uanset artikel 4 og 7 kan medlemsstaterne tillade, at søfolk, der er i besiddelse af et identitetsdokument for søfolk udstedt i henhold til Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) konvention nr. 108 (1958)

eller nr. 185 (2003), konvention om lettelse af international samfærdsel ad søvejen (FAL-konventionen) og de relevante bestemmelser i national ret, uden at henvende sig til et grænseovergangssted indrejser på medlemsstaternes område i forbindelse med, at de går i land for at opholde sig i den havn, som deres skib anløber, eller i tilgrænsende kommuner, eller udrejser fra medlemsstaternes område i ved at de vender tilbage til deres skibe, når de er opført på deres skibs besætningsliste, og denne i forvejen er blevet kontrolleret af de kompetente myndigheder.

På baggrund af risikovurderingen for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring underkaster grænsevagterne dog søfolkene kontrol i overensstemmelse med artikel 7, inden de går i land. "

b) I punkt 6 tilføjes følgende punkter:

"6.4. Medlemsstaterne udpeger nationale kontaktpunkter med henblik på konsultation i forbindelse med mindreårige og giver Kommissionen meddelelse herom. Kommissionen stiller en liste over disse nationale kontaktpunkter til rådighed for medlemsstaterne.

6.5. Er der tvivl vedrørende nogen af de forhold, der er omhandlet i punkt 6.1., 6.2. og 6.3., anvender grænsevagterne listen over nationale kontaktpunkter med henblik på konsultation vedrørende mindreårige. "

c) Følgende punkter tilføjes:

"7. Redningstjenester, politi, brandvæsen og grænsevagter

Ordningerne for redningstjenesters, politiets og brandvæsenets ind- og udrejse, når de handler i nødstilfælde, samt for grænsevagter, der passerer grænsen under udførelsen af deres erhvervsmæssige opgaver, skal fastsættes i national lovgivning. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler med tredjelande vedrørende disse personkategoriers ind- og udrejse. Disse ordninger og bilaterale aftaler kan omfatte undtagelser fra artikel 4, 5 og 7.

8. Arbejdstagere på offshoreanlæg

Uanset artikel 4 og 7 skal arbejdstagere på offshoreanlæg som defineret i artikel 2, nr. 18a, som regelmæssigt ad sø- eller luftvejen vender tilbage til medlemsstaternes område uden at have opholdt sig på et tredjelands område, ikke systematisk kontrolleres.

Der tages dog hensyn til en risikovurdering for så vidt angår ulovlig indvandring, navnlig hvis et tredjelands kyster ligger i umiddelbar nærhed af det pågældende offshoreanlæg, for at afgøre, hvor hyppigt der skal foretages kontrol. "

6) I bilag VIII ændres standardformularen således:

a) ordene "stemplet ved indrejse" erstattes af ordene "stemplet ved ind- eller udrejse" og

b) ordene "indrejst i" erstattes af ordene "indrejst i eller udrejst af".

BILAG II

I bilagene til forordning (EF) nr. 810/2009 foretages følgende ændringer:

1) Bilag VI, "Standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum", punkt 4 affattes således:

"4.. De har allerede opholdt Dem på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed. ".

2) Punkt 4, sidste punktum, i bilag VII affattes således:

"Når et visum har en gyldighed på over seks måneder, er opholdenes varighed 90 dage i hvilken som helst periode på 180 dage. "

3) Artikel 5, stk. 2, i bilag XI affattes således:

"2. Det udstedte visum skal være et ensartet visum til flere indrejser, der giver opholdsret i indtil 90 dage under De Olympiske og/eller De Paralympiske Lege. ".

Bilag 2

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 foretages følgende ændringer:

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

1. I *§ 2 b, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

2. I *§ 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt., § 2 b, stk. 2, 4. pkt., § 2 b, stk. 3, 1. pkt., § 2 b, stk. 3, 2. pkt., § 2 b, stk. 4, § 3, stk. 1, 2. pkt.,* og *§ 3, stk. 1, 3. pkt.,* to steder i *§ 4, stk. 2,* og i *§ 27 b, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »3 måneders« til: »90 dages«.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

3. I *§ 2 b, stk. 1, 2. pkt., § 2 b, stk. 2, 3. pkt.,* og *§ 2 b, stk. 3, 2. pkt.,* ændres »halvåret« til: »de 180 dage«.

4. I *§ 2 b, stk. 2, 2. pkt.,* og *§ 4, stk. 1, 3. pkt.,* ændres »3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene« til: »90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

5. I *§ 2 b, stk. 2, 4. pkt.,* og *§ 3, stk. 1, 3. pkt.,* indsættes efter »opholdt sig i«: »Danmark eller«.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

6. I *§ 2 b, stk. 3,* ændres »i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

Stk. 4. (Udelades)

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen

7. I *§ 3, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene« til: »i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. (Udelades)

8. I *§ 3, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »6-måneders-perioden« til: »de 180 dage«.

§ 4. (Udelades) *Stk. 2.* Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. dog stk. 2.

9. I *§ 4, stk. 2,* indsættes efter »Ophold i«: »Danmark eller«.

§ 4 c. (Udelades) *Stk. 2.* Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

10. I *§ 4 c, stk. 2,* indsættes efter »ganske særlige grunde«: », herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed«.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

1) udvises efter kapitel 4,
2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

11. I *§ 4 c, stk. 4, nr. 5,* ændres »er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller« til: »ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6,«.

Stk. 5 og 6. (Udelades)

12. I *§ 4 c, stk. 4,* indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:

»6) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller«.

Nr. 6 bliver herefter nr. 7.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen

13. *§ 4 d* affattes således:

»§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande.

er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 38. (Udelades) *Stk. 3.* Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4-7. (Udelades)

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.«

14. Efter § 4 d indsættes:

»**§ 4 e.** En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum, kan, jf. stk. 3, meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4 (EU-reglerne).

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.«

15. I *§ 38, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2,« til: »Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19,«.

§ 39. (Udelades) Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4 og 5. (Udelades)

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 9, stk. 22 og 23, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2-7. (Udelades)

§ 46 a. (Udelades)

§ 47. (Udelades) *Stk. 2.* Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 3, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 3, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk.

16. I *§ 39, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet« til »om visummets varighed, om de betingelser, der kan fastsættes for visummet, om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen«.

17. I *§ 39, stk. 3,* indsættes som 4. pkt.:

»Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.«

18. I *§ 46, stk. 1,* indsættes efter »og af«: »§ 4 d, stk. 3 og 4,«.

19. I *§ 46 a* indsættes som stykke 7 og 8:

»Stk. 7. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 8. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.«

20. I *§ 47, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse« til »bemyndigelse til at træffe afgørelse i sager om visum og til at udstede og meddele opholdstilladelse og arbejdstilladelse.«

2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. (Udelades)

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 14, 16 og 20, og for ikrafttræden af § 46 a, stk. 8, i udlændingeloven, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 19.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.